

LYŠKÁNORA 37

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeť 1053 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Balada o lásce válečníka * Botanická expedice *
* Novinky liscannorské * Vyhlášky liscannorské, ještě jednou... * Školní pokladna - vyhláška *
* Prase je to samé jako kůň nebo osel nebo Burbbag * Bohatství a sláva mé jméno nemine * Pod čarou *

Motta tohoto čísla

„...Viki to má malý, tlustý a vošklivý...“
Rabiňák Švácnul

„...Hele, smrdí to jako Myšilov?...“
Klabzej Myšilov

Balada o lásce válečníka

Harez - přepis staré barbarské legendy

Každý den se moje srdce trápí jen,
myslím na to, byl to přelud, byl to sen?
Proč mám něco takového prožívat?
Snažil jsem se hodně nebo málo snad?

Krutý život, krutý osude,
s tebou mohl bych se měřit rád
Kolik obětí, kolik prokletí,
co budeme si nalhávat

Chťel bych zase vedle tebe loukou jít,
potom ležet na zádech a při tom snít
Po tvém boku trávit všechny svoje dny,
naplňovat všechny naše tužby, sny

Jenom s tebou, nikdy bez tebe,
zbytek života bych prožít chtěl
Jak to udělat, jak se zachovat,
dělat, co dřív udělat jsem měl

Já ukážu, že miluju tě
Já ukážu, že mé srdce je čisté
Ukážu světu, jak moc tě miluju,
já zabiju se pro tebe

Černou nocí, temnou mlhou, vichřicí
projdou, abych získal lásku mizící
To, co se zdá být přeludem vzdáleným
může být koncem s nadějí skloubeným

Už nevidím, už neslyším,
cítím, že se štěstí blíží zas
Znovu s tebou, láskou neměnnou
prožijeme štěstí čas

Já ukážu, že miluju tě
Já ukážu, že mé srdce je čisté
Ukážu světu, jak moc tě miluju,
já zabiju se pro tebe.

Ukážu světu, jak moc tě miluju,
já zabiju sebe a tebe

Botanická expedice

Getd z Ruindoru

Toho roku panovala nesnesitelná
vedra. Na déšť si mnozí gwendarroňané ani
nevzpomínali a mnoho hospodářů obětovalo
bohům, aby alespoň na chvíli poslali trochu
vláhy na jejich pole. Jiní naproti tomu najímali
vozy, aby dováželi vodu z míst, kde studny ještě
docela nevyschly.

Obyvatelé obce Liscannor, jak se na
správné dobrodruhy sluší, přechávali vedra v
hospodě U hrocha. Jeremiáš se otáčel co mohl,
neboť ve výčepu vládl čilý ruch, jako ostatně již
několik posledních týdnů. Je přece známo, že
pivo osvěží nejlépe.

Dnes však byl ruch ještě větší, než
obvykle. Bývalému starostovi Burbbagovi
Šestému se narodil syn. “A bude se menovat...

Burbun”, uzavřel kroll dohady o tom, jestli mu
nějaké jméno dá hned nebo raději až vyrostě. “A
viděl to dítě už někdo?”, dotazoval se Dettor,
“Vono takový dítě krolla a černošky nebude asi
moc pohledný”. “Myslíš, že by to mohlo vypadat
hůř, než malá Wyndred?”, pochybovačně si
zammul bradu Dyni Longodon. “Klidně”, odvětil
Arkuss, “Už jenom bejt normální kroll neni nic
pěkného a ještě bejt černej a říznutej
člověkem...”. “Ty, Burbbagu”, ozval se Jeremiáš,
“Jak se vlastně menuje ta tvoje manželka?”.
Kroll se poškrábal na pleši a usilovně přemýšlel.
“No, víš... já to mám někde napsaný”, prohlásil
nakonec a sál propukl v hurónský smích.

Rozhovor přerušil nový příchozí.
“Jedno pivo, hospodo”, objednal si pan Rhandir
otíraje si kapesníkem spoceně čelo. “Dobrý den,
pane řidičí”, pozdravil slušně nový starosta
Darlen Moorhed, “Kdepak máte děti?”. “Ále”,
mávl rukou ředitel liscannorské školy, když
řádně upil nečekajíc ani na opadnutí pěny. “Šli s
panem učitelem tělopružby k rybníku, trochu se
osvěžit. V tom strašném vedru se snad ani nedá
učit. No nic, půjdu si připravit vše potřebné na
další hodinu”, uzavřel pan Rhandir, dopil své
pivo a opustil lokál.

Po chvíli se dveře hostince opět
otevřely, ale tentokrát nikdo nevstoupil, jen se
objevila štrpátá hlava Kryšpína Pěnipírka.
“Burbbagovi se narodil syn Blbůn”, prohlásil
liscannorský blb s širokým úsměvem a hospoda
opět propukla ve smích. Až na jednu osobu.
Burbbag vystartoval a skočil po Pěnipírkovi,
který se dal okamžitě na útěk. Chvíli kličkoval
po rynku, ale nakonec ho mnohem rychlejší kroll
dostihl. “Přineste provaz”, zařval Burbbag.
Iniciativní Krubrok se okamžitě chopil
příležitosti zalíbit se silnému muži. Za okamžik
se již vracel s dlouhým provazem, na němž
rychle vázal pevnou smyčku. Tu kroll v mžiku
nasadil vzpírajícímu se Kryšpínovi na krk. Pak si
hobita přitáhl k sobě. “Tak tohle už nikdy
neřekneš”, funěl kroll nebohému zloději do
obličej. “A teď k rybníku”. Za chvíli již
Pěnipírko letěl po hlavě do liscannorského
bahňáku. Kroll pak ještě chvíli škubal provazem,
aby hobita přitopil. “Hele, starosto, to ani
nezasáhneš, dyž topěj občana”, ozval se další
hobit Dettor. “Dyť se zatím nic nestalo”, odvětil
Darlen s odzbrojujícím pohledem svých velkých
dobrotivých očí, tedy spíše jednoho oka, neboť
s druhým měl od jisté doby problémy. Burbbag

nakonec svého jednání zanechal a Kryšpín se tak
mohl konečně vyškřábat na břeh, plivaje vodu na
všechny strany. Nakonec se trochu vzpamatoval
a zamířil ke Krubrovi. “Ty hajzle, ty
podlezák, ty přivandrovalče, ty..., ty...”, začal
nadávat a nakonec se na kouzelníka vrhl. Oba
hobiti do sebe chvíli bušili pěstičkami, ale vedro
je brzy vyčerpalo, aniž by si byli schopni něco
vážného udělat. Žádný z nich se nemohl
srovnávat s Burbbagovou pádnou pěstí. “Tak
abysme šli zpátky do hospody, né”, oval se
nakonec alchymista a ožrala Dettor, načež
následoval hromadný odchod ke Hrochovi.

Na incident se v pivním oparu rychle
zapomnělo a z hospody vycházeli liscannorští
jako obvykle za svítání, právě když kolem
probíhal lovec a pokrývač Lambard při svých
obvyklých raních deseti kolečkách kolem
vesnice.

O několik dní později se ve vesnici
objevil muž. Tedy spíše stařec. Kráčel pomalu a
opíral se při tom o dlouhou hůl. Venku na slunci
nebylo téměř nikoho vidět, pouze z hospody se
ozýval klasický hláhol, pročež tam příchozí
zamířil.

Lokál byl plný lidí nejrůznějších ras.
Mezi nimi se točil hostinský hobit a roznášel
pivo, které se marně pokoušel vychladit na
alespoň trochu únosnou mez. Vstoupivší stařík
okamžitě vzbudil pozornost. “Dobrý den
vynšuju, pane”, vyskočil Yall Rebled a
vychovaně přisunul muži židli. Hned se také
objevil Jeremiáš s korbely, “Tady máte jedno
pivo, vypadáte unaveně, to je jistě tím horkem,
ale dobré pivo vám zase spraví náladu. A copak
to, že jste k nám tak zavítal”. “Děkuji, pivo si
dám”, odvětil starý pán, “A proč jsem tu, inu, to
je jednoduché. Slyšel jsem, že se tu dají najmout
lidé na nějakou tu nebezpečnější práci”. “Tak to
ste tady správně”, ozval se hned šermíř Yall,
“často si nás různý lidi najímaj k nějaký tý práci.
Většina z nás už toho hodně viděla a na lecos je
zvyklá, takže jen se neostýchejte a povězte nám,
o co by jako šlo”.

“Tak tedy”, začal muž, “Já se jmenuji
Zrobrov Brojan a jsem člen cechu
alchymistického v Nurnu”. “Jo, jo, to znám”,
ozval se Dettor. Ale Brojan pokračoval: “Letos
je krásné počasí, přesně v takovém se daří jistě
květině, která se mi velice hodí k mým pokusům.
Bohům žel, ta květina roste pouze na jediném

místě, a to v bažině východně od Naglinu, místě divokém a nepřístupném a já už jsem příliš stár, abych tu cestu podnikal sám”. “Z tý kytky se dá těžit bahno, co?”, zvolal Arkuss Dettor, který alchymii také rozuměl, ačkoli většinu energie vyplýval k výrobě kořalky. “A kolik by jako za tu jednu kytku bylo?”, otázal se další alchymista Dyni Longodon, kterému se nedostávalo peněz, jelikož mnoho utratil za své pokusy s vyvoláváním démonů. Nicméně tvrdil, že se mu vše bohatě vyplatilo.

“Dva tisíce zlatých za jednu”, prohlásil Zrobrov. “Hm”, poškrabal se na bradě Yall Rebled, “A kolik tam těch kytek asi bude?”. “No”, zamyslel se Brojan, “Jak jsem řekl, bylo příhodné počasí, to by se daly najít i čtyři nebo pět, snad i víc”. “A nemohl byste ještě něco přihodit”, ozval se Darlen, “Řekněme dva a půl tisíce”. Alchymista se poškrábal v dlouhých šedivých vlasech, “Inu, to je těžké, takovou hodnotu... ale mohl bych vám za to dát něco magických surovin”. “Kolik?”, vyhrkli jako jeden muž Dyni a Dettor. “Řekněme tak deset věchtů”, prohlásil Brojan. “Eště takovou poznámečku”, ozval se z rohu kouzelnický učeň Vrána, který bydlel U hrocha od té doby, co se mu podařilo spolu s Nurnskými uprchnout z nebezpečného Carentanu, “Co nás v těch bažinách může potkat?”. “Inu, v bažinách žije spousta havětí”, pravil Zrobrov, “Například gobloši či bahení netvoří, ale právě proto si najímám dobrodruhy a ne bandu pobudů, kteří by tam šli za pár zlatek. Předpokládám, že s takovými věcmi si bez problémů poradíte”. “Hm, gobloch, tak to neznám”, zakroutil hlavou Yall. “Takovej modrej ještěr, co žije v bažinách”, vysvětlil Darlen, který jest vyučen řemeslu hraničářskému, “Neni moc nebezpečnej, leda by jich bylo víc”. “Tak já bych teda řek, že to berem, ne?”, rozhlédl se po ostatních Yall Rebled.

Skupina jezdců jela krokem přes pláň. Z koní se řinul pot a z jezdců zrovna tak. Vedro neustávalo. Ale přesto postupovali stálým tempem vpřed.

Vpředu jel kroll Burbbag Šestý na statném valachu a ve strnulé poloze. Jeho pýcha mu nedovolila ani na chvíli sundat pláty brnění, poněvač pak by v něm někdo nemusel poznat válečníka, a mimoto se bál, že by se mu mohlo něco špatného přihodit, pročež se při

sebemenším pohybu spálil o sluncem rozpálené plechy. Vzpomínal na svého syna, kterého opustil krátce po narození. Stačil pro něj udělat jen jedinou věc - na zahradě vykopat díru a své ženě nařídil, aby do ní novorozeně vždy na noc uložila, aby si zvykal na tvrdý život krolla. Nutno dodat, že ke šťestí dítěte nebyl krollův příkaz ani jednou vykonán, jinak by nepiš malý černoušek nebyl již mezi živými.

Za Burbbagem jel elfí chodec Darlen Moorhedd, kdysi člen Moorhedova bratrstva, nový starosta liscannorský a vůdce této výpravy. Přes zraněné oko měl černou pásku, která mu dávala hrozivý vzhled, alespoň do té doby, než nasadil svůj nevinný úsměv. Vedle něj seděl hrdě na svém válečném ori člověčí válečník Yall Rebled, nebojácný to muž, který se nikdy nevyhnul žádnému boji. Někteří však, zejména často prchající kroll Burbbag, prohlašují, že je blázen, zřejmě proto, že žádný boj pro něj není předem ztracen a jeho hrdosti se přiči dát se na útěk.

O krok dále se líně vlácel poník malého hobita Dyniho Longodona plně naložený různými alchymistickými bezmegy, truhlami, baňkami a křivulemi. Další hobit, Krubrok Brouch, během jízdy neustále listoval svou kouzelnickou knihou a bifloval kouzla, aby byl jakožto nejsilnější čaroděj družině co platný.

Na ním jel na ukradeném koni Vrána, elfí tulák, který si rovněž osvojil několik kouzel z knihy, již na svých toulkách našel. Dále tu na svých ponících jeli dvě hobitky, veselá a uličnická Wiki a zamlklá a nepřístupná Viola, která se kvůli touze po dobrodružství rozešla se svou rodinou.

Poslední jel vždy ožralý alchymista Dettor, jehož pálenka v kombinaci s pražícím sluncem způsobili, že se sotva držel v sedle. A kolem dokola od jednoho k druhému jezdil zlodějský nedouk Kryšpín Pěnipírko a otravoval svými hloupými dotazy.

Tato různorodá skupina jela stále na východ. Tam někde by měl být rybník, alespoň to říkali vesničané v Rubanicích, kterými skupina projížděla. A za rybníkem vesnice Trkany a bažina - cíl cesty. Budou tam o pár dní dříve, ale alespoň budou mít čas řádně si prohlédnout kraj.

Slunce již bylo nejvyš, když družina dorazila k rybníku. Modrá voda lákala ke

koupeli a také si hned několik družiníků počalo odkládat svršky. “Haló, tady se nemůžete koupat”, zavolala na Nurnské dívka peroucí opodál prádlo. “A pročpak né, panenko?”, zajímal se Yall a nasadil oblužující úsměv. “Žije tam vodník, a každého stáhne. Nikdo kvůli němu nemůže do vody”. “Tak vodník... no to bychom se na to podívali”, začal machrovat Yall a dával na odiv své svaly. Skutečně, válečnickova atletická postava vypěstovaná pravidelným cvičením se zbraní lákala nejednu ženu. Když zatáhl břicho, vypadal skorem jako lovec Lambard.

Mezitím si ušatý Burbbag usmyslel, že by mohl obloudit dívku svým luzným zjevem. “Nechceš pomoci?”, zabručel svým hlubokým hlasem a zamával rukama, aby odehnal hejno dotěrných much, které se na něho neustále slétaly. “No, ehm... Snad tady neklepat to prádlo”, špitla dívka bojíc se odmítnout. Kroll popadl několik vypraných kusů a začal s nimi mlátit o kámen. To mu šlo celkem dobře.

Yall zatím plaval v rybníku s nožem v zubech a čekal co se bude dít. Dívka ho ze břehu pozorně pozorovala, a když náhle zmizel pod hladinou, tiše vyhrkla. Krátce na to se hladina zbarvila krví a po chvíli, která dívce připadala jako věčnost se nad hladinou vynořila válečnickova hlava. “Uplaval, bastard”, zaklel Yall a plival vodu. “Ale dostal co proto, hned tak se nevrátí”. “Chtěl tě stáhnout?”, otázal se ze břehu Dyni. “Jo”, zašklebil se Rebled, “ale když sem mu zarazil dýku pod žebra, tak mě pustil. “A jak vypadal?”, zajímala se Wiki. “Malej, zelenej, plovací blány na rukách...”, popsal tvora válečník a vylezl z vody. “Ale jinak to byla docela příjemná koupel, měli byste to taky zkusit, zvlášť Burbbag”.

Kroll však zatím stále mlátil s prádlem a přitom na dívku koulel očima a dělal strašlivé grimasy, pokoušeje se o nonšalantní úsměv. Dívka však věnovala svou pozornost blížícímu se Yallovi. “Utek”, oznámil Yall s úsměvem dívce, “ale já ho dostanu”. Dívka zčervenala, když na ní předmět jejího obdivu promluvil a sklopila oči. “Jakpak se jmenuješ, děvče?”, otázal se Yall a protáhl se. Svaly na jeho těle jen hrály a stékající kapky vody se leskly ve svitu poledního slunce. “Vavřinka”, špitlo děvče a zčervenalo ještě více. “Pěkné jméno”, snažil se zalichotit válečník, “Pocházíš z tohodle mlejna tady?”. Dívka, červená jak malina, přikývla, ale

neřekla ani slova. “Tak jedem dál”, přistoupil k Yallovi vůdce Darlen. “Počkej, já chci ještě ulovit vodníka”, protestoval Rebled a snažil se spikleneckým mrkáním Darlenovi naznačit, že má s dívkou jisté úmysly. Žel, elf jeho počínání nepochopil a vydal rozkaz k okamžitému odjezdu. “Já se vrátím”, slíbil ještě Yall dívce, “a na toho vodníka se podívám”.

Obec Trkany byla jako každá jiná. Zapadlá víska čítající několikero chalup i větších usedlostí. Jako vždy druzi viděli zabouchávání okenic, za nimiž pravděpodobně sedláci schovávali dcery do sklepů. Jednoho chlapíka s vidlemi, který se patrně nestačil rychle schovat, však druzi záhy našli. Sedlák zbledl při pohledu na ozbrojené muže a ženy, kteří ho obestoupili. V jejich očích spatřil chlad a krutost zabijáků.

“Hej, sousede”, chopil se slova Yall Rebled s úsměvem, jenž se sedlákovi vůbec nelíbil. “Hledáme bažinu, kerá by měla bejt na jih votať”. “To je pravda”, přikyvoval muž rychle na znamení souhlasu, “Bažina je necelou hodinu cesty k poledni. Ale být vámi, vzácní pánové, moc bych se tam nezdřoval, neboť se tam usídlily zlé síly”. Při posledních slovech sedlák podvědomě přešel do šepotu. Zlé síly jsou mocné a mohly by ho slyšet. “Ale?”, podivil se Yall, “A co za zlé síly by to mělo být?”. Muž se opatrně rozhlédl na všechny strany a teprve potom potichu promluvil: “Vlkodlak, vážení pánové, stvoření nečisté vzniklé obcováním čarodějnic se zvířaty, hlewně vlky, jež jsou jak známo hlavními přísluhovalci temných sil, a to je proti všem zákonům božím i lidským”. “Co je to vlkodlak?”, chtěl vědět Kryšpín Pěnipírko, ale zůstal nepovšimnut. “Tak vlkodlak”, zamyslel se Yall, “a viděl ho někdo?”. “Ehm”, polkl sedlák, “Asi neviděl... kdo by taky chtěl vidět takvou potvoru. Ale jeho vytí je někdy slyšet až sem. A byl tady nějakej lesník, a ten našel stopy a prohlásil, že je to vlkodlak”. “To je zajímavý”, prohlásil hraničář Darlen, “Nevíš ještě něco bližšího?”. “Já, pánové, už bych potřeboval jít na pole. To víte, práce volá. Ale starej Hlejvák by vám moh poradit. Ten hodně pamatuje a hodně zná. Žije zrovinka támhle u tý chalupy na vejminku”. “To je nápad, jedem”, zvolal Yall Rebled a pobídl koně. Sedlák hluboce vydechl a otřel si orosené čelo.

Za pár chvil už druzi bušili na dveře malého stavení sloužícím jako vejminek. “No,

no, to je spěchu...”, ve dveřích domku se objevil bělovlasý stařík s dlouhým vosem a dýmající fajfkou v puse. “Pan Hlejšák?”, optal se Darlen. “Jo, to sem já”, přitakal kmet a jeho bystrá očka si pozorně prohlížela družiníky, “Co mi chcete?”. “To je tak”, ujal se slova Reblled, “máme namířeno na blata jižně odtud a vy prý víte o místním kraji více než kdokoli jiný”. “Tak na blata”, pokýval hlavou stařec a usedl na lavici před svým domem”. “Inu, špatná je doba, příšerná stvoření se potloukají krajem...”. “Slyšeli sme, že tam žije vlkodlak”, ozval se kouzelník Krubrok. “Tak, tak”, přitakal Hlejšák, “Máte ouplnou pravdu. Velký, zlý a hladový vlkodlak”. “Jak víte, že je velký a hladový?”, zajímal se Dyni Longodon, “Vy ste ho viděl?”. “Každý vlkodlak je velký a hladový”, rozhodil rukama stařík, “a vidět ho? Ne, ne. Na to jsem už moc starý, abych měl chuť vidět živého vlkodlaka”. “A to tam žil vždycky?”, optal se alchymista Dettor. “I kdepak”, zabafal mocně Hlejšák ze své dýmky, “je to jenom pár jar. Bylo to někdy v době, kdy se sousedovic Bětce narodil malej Tomek. Tehdy se poprvé ozvalo to nelidské vytí z blat. Stařec ztišil hlas a zamračil se, aby dodal svým slovům větší sílu. Všichni se podvědomě rozhledli kolem a Viola se vtiskla mezi Yalla a Burbbaga. “Nemohl to být normální vlk”, pokračoval stařík, “tak děsuplný zvuk to byl, jakoby samy hrůzy pekelné navštívily náš kraj. I lovci se tam vydali a pravili, že takové stopy nemůže zanechat žádný vlk, jen zvíře nečisté a stvůra pekelná”. “A nikdo se nepokusil ho chytit?”, zajímalo Darlena. “Kdo by se, mladý pane, odvážil. Vždyť každý ví, že na pekelná stvoření čarodějníka třeba mít, anžto prostý člověk nezmuže zholat nic, i kdyby se o to nastokrát pokoušel. Proto s tou potvorou nedělali jsme nic, jen okenice vždy o ouplňku zavírali a v noci nikam nechodili, a potvora dává pokoj, jen na blatech běhá a svým vytím spánek nám ruší”.

“A žijí na blatech ještě další nestvůry?”, špitla Wiki. “No jéje, slečinko”, vyprskl Hlejšák, “A kolik. Říká se, že tam jsou ryby s čapíma nohama, vydry s žabíma hlavama, komáři velcí jako kůlna, ropuchy vypouštějící oblaka smrtonosného dýmu a mnohá další. Nerozvážné jest vstupovat do bažin v těchto časech, být vámi, tak si to ještě důkladně promyslí”. Někteří dobrodruzi znatelně zbledli, ale ti zkušenější již takovýchto řečí slyšeli dosti,

aby se nechali nachytat na nějaké místní povídačky. A i kdyby tam nějaké takové potvory byly, těžko by odolaly zbraním zkušených válečníků.

“A pane Hlejšák”, ozval se Yall Reblled a poškrábal se za uchem, “Támhle na vrcholku toho pahorku za vesnicí se mi zdálo, že tam sou nějaký zříceniny...”. “Tak tak, chlapče”, přikývl stařík o opět mocně zabafal, “jsou tam trosky starého chrámu temné bytosti, chrámu bezejmenného boha”. “To je nějaký místní kult?”, zajímal se Dyni. “I kdež, je to už dávno, v dobách, kdy zdejší kraj nebyl tak hustě osídlen. Tenkrát sem přišli kněží temného kultu vyznávající velikého bezejmenného a postavili zde chrám. Měli s sebou vlastní armádu žoldáků, kteří plenili okolní kraje a hledali vhodné oběti pro svého boha. Říkalo se dokonce, že v jejich čele stály bytosti nadpřirozené zrozené z temnoty. Dodnes prý chrám ukrývá zbraň titánů”. Po těchto slovech se družinovým válečníkům zalesklo v očích. Leč Hlejšák pokračoval: “Kněží tedy žili v chrámu, terorizovali kraj a vzdávali hold svému bohu, až jednoho dne, jak praví legenda, k všeobecnému zděšení, sestoupil bezejmenný bůh do chrámu, pobil kněží a chrám zničil. Od té doby leží v troskách tak, jak ho vidíte nyní”. “Hmm, zbraň titánů”, přišly choutky na Reblleda, “Tam bysme se mohli vypravit”. “Nejdřív práce”, prohlásil Darlen, “Zatím půjdeme do bažin a pak se uvidí”. “No, neradím vám to”, podotkl Hlejšák, “ale když to musí být... dejte si ale pozor, abyste se nedostali příliš daleko na východ, je tam strašidelný dům čarodějky Vitaríny”. “Pro pět ran do Ardasanský báby”, zaklel Yall, “Tady je to samý strašidlo. Jak tu můžou žít. Co je asi na severu”. “Inu, na severu nejsou strašidla v pravém slova smyslu. Je tam něco mnohem horšího”. Stařík se rozhledl po napjatých tvářích dobrodruhů. “A to?”, špitl Pěnipírko. “Výběrčí daní”.

“Ale povězte nám, starý pane, ještě něco o tom strašidelném domě a té čarodějce”, poprosil Darlen. “Inu, to bylo začasů děda mého děda, kdy nedaleko odtud žila čarodějnice. Vypadala pořád mladě, ačkoliv bohuvě vědí, kolik měla tenkrát let, ale měla už dceru na vdávání. Byla prý krásná, stejně jako její matka, ale co si budeme namlouvat, jistě to byla krása pocházející z obcování s temnými silami. Nicméně se přesto našlo mnoho jinochů, kteří se

vydali na námluvy, aby získali její ruku. A ona ve své pýše vymyslela, že její ruku získá pouze ten, kdo splní několik úkolů, ostatní propadnou hrdlem. Pokoušeli se mladíci, pokoušeli, ale nikomu se ruku té prokleté dívky získat nepodařilo, naopak. Říká se, že neúspěšné nápadníky nechala zkamenět a udělala z nich sochy na svých zahradách. Až jednoho dne jeden z nápadníků dříve než vypustil duši, proklel čarodějnici i se všemi jejími pomahači. A od těch dob se je dům proklet a nikdo se tam neodvažuje. Říká se, že uvnitř ani nežijí tvorové z masa a kostí. Proto bych vám pánové neradil vydávat se do okolí domu, mohlo by to být pro vás osudné”. Několik druhů se usklíblo, ale na slabších povahách bylo vidět, že by dali přednost pohodlí liscannorské hospody U hrocha.

“Ještě bych měl jeden dotaz”, ozval se Yall Reblled. “V rybníčku u mlejna je vodník, viděl jsem ho”, neopoměl se pochlubit, “ale utek. Nevíte, co se o něm říká?”. “Jo, jo, nedobré jsou časy”, pokýval hlavou stařec, “Za mých mladých let jsme se ještě v Brčíku denně koupávali, ale dnes... Škoda mluvit. Je to asi dvacet třicet jar, co se vodník objevil v Brčíku. Né že by se předtím nikdo neutopil, to né, ale pak... hotový děs. Několik lidí se utopilo a pár dalších jen s vypětím všech sil vyvázlo a od té doby se nikdo nekoupe”. “Opravdu nikdo?”, zajímalo Dettora. “Sem tam se nějaký ten odvážlivec našel, ale když se nad ním zavřela voda, ostatní si rychle rozmysleli zkoušet to také”.

“Měli bysme jít”, navrhl Darlen, “Ať se do těch bažin podíváme za světla”. “Tak ste si to nerozmysleli”, pokrčil rameny Hlejšák, “Nu jak myslíte. Ale dejte si pozor kolem hřbitova, straší tam”. Yall zvedl oči k nebi. “A co tam straší?”, hned chtěl vědět Krubrok. “Inu, duch. Říká se, že to je duch starýcho Orwalda, který byl dvě zimy zpátky zavražděnej ve svym domě. Naštěstí vod té doby nikdo ve vsi neumřel, poněvač nevíme, co bysme s mrtvolou dělali, na hřbitov se každej bojí”. “Tak díky za informace. Dáme si pozor. A nyní... buďte s bohy”, rozloučil se Darlen Moorhed, vůdce výpravy.

Blata byla pokryta hustou mlhou, která znemožňovala výhled dále než nějakých deset kroků. Všudypřítomný byl bzukot hmyzu hledajícího potravu, ale ozýval se tu mnohohlasý zbor nejružnějších živočichů. Vzduch byl vlhký a těžký hnilobným zápachem černého bahna.

Bažina byla plná tlejících kmenů ze stromů, které nesnesly přehnanou vlhkost. Mnoho jiné flóry však zdejší podmínky snášelo dobře a spletence větví vytvářely bizarní obrazce. Našly by se tu i neuvěřitelně krásné květy vlhkomilných rostlin. Nepřetržitý byl také pohyb mnoha tvorů, kteří zde žili v panenské přírodě nepoznamené civilizační rukou člověka. Sem na blata se žádný člověk neodvážil. Nádherné květy nikdo neutrlh, na zvířata nikdo nelíčil žádné pasti. Sem se žádný člověk neodvážil. Téměř žádný.

“Fuj, už mám toho bahna plný zuby. Mám pocit, že mi v botách plavou žáby”, klel na celé kolo Yall Reblled a zamával rukama odhánějíc dotěrný hmyz. “A co mám říkat já”, ozval se prcek Dyni Longodon, který byl od bahna špinavý až do pasu. “Ticho, kruciš”, okřikl je Darlen, “Slyšeli jste to?”. “Co sme jako měli slyšet?”, zeptal se Dyni, “Kolem tady řve neuvěřitelný množství potvor a na každým kroku čvachtá bahno. Co by asi ak ještě mohlo bejt slyšet?”. “Jo”, přidal se Krubrok, “Navíc se Pěnipírko neustále ptá, kdy už tam budeme”. “Někde uprostřed bažiny maj bejt nějaký trosky. Už by to mělo bejt blízko”.

“Jééé”, vykřikl náhle Kryšpín a ukazoval směrem do mlhy, “co to támhle běželo?”. “Asi gobloch”, odvětil Dettor, aniž by se tím směrem podíval. “Co je to gobloch?”. “Si to viděl, né”. “Ale špatně”. “Tak se běž za tím podívat”. “A nesežere mě to?”. “Ne”, odvětil alchymista přesvědčivě a pořádně si přihnul ze vždy připravené flašky. “Nerozdělovat se”, zavolal Darlen na už mizícího Pěnipírka, “Držet se pohromadě, nevíme co je tu za potvory. A deme, ať tam sme před setměním”. “Dyk je poledne”.

“Hele, stopa. A vypadá čerstvá”, sklonil se Darlen nad otiskem v bahně. “Co by to tak mohlo...”. “Haterie”. “No jo. Správně, Yalle”, pokýval uznale hlavou Moorhed, “Ty umíš číst ve stopách?”. “Ne. Já jen, že támhle už jde na nás”.

Říkat, že boj byl lítý, by bylo velmi vzdálené skutečnosti. Válečníci Burbbag a Yall za podpory ostatních sprostě zmasakrovali párek harerií hlídajícího svá vejce, na něž čekalo zničení. Jakýsi úchyl si sice chtěl jedno vajíčko nechat a vychovat si malou haterijku, ale naštěstí k tomu nedošlo.

“Tak tohle sou ty trosky”, prohlížel

Darlen haterií hnízdo ukryté mezi několika rozpadlými stěnami téměř neviditelnými za vrstvou bahna, plísně a popínavých rostlin. “Moc toho z baráku nezbylo”, zkoumavě se rozhlížel Yall, “Ty zdi jsou starý už nejmiň... no, hodně let”. “Ale moh by tu bejt někde ukrytej poklad”, ozval se Burbbag. “Tak si ho klidně hledej, jestli se chceš hrabat v tom bahně”, odvětil Dyni, “Dyť všechno vybavení už bude pěkně dlouho shnilý na prach”. “Třeba to má sklep”, ohradil se kroll. “Tady nahoře je bahna po kolena, jak by to asi mohlo vypadat ve sklepe”.

“Tak jestli někdo nemá ještě nějaký nápad, tak bysme mohli jít zpátky”, navrhl vůdce Darlen. “A trefíš sem zpátky?”. “Řek bych, že jo”, poškrábal se elf na hlavě, “ta bažina není zas tak velká”. “Tak proč sme tu předtím tak dlouho bloudili?”. “Musel sem se porozhlídnout po okolí”.

“Já vám nevím, opravdu nemůžeme přespát někde jinde než u hřbitova?”, špitl Kryspín Pěnipírko snaže se nedrkat zuby a nervózně se rozhlížel po okolí. “Snad se nebojíš ducha?”, zachechtal se nebojácný Yall Reblled. Kryspín to ponechal bez odpovědi. “Kam bysme přišli, kdybysme se přestali zajímat o nejrůznější záhady”, rozvíjel dále své teorie válečník, “To bysme nevydělali ani na slanou vodu”.

“Nikde nic podezřelého”, hlásil Krubrok, který byl s krollem Burbbagem vyslán na obchůzku Trkanského krchova. “To von se ten duch vobjeví asi až vo půlnoci”, přemýšlel nahlas Dyni. “Fajn, počkáme”, prohlásil Reblled a Pěnipírko se pomodlil ke všem hobitům bohům.

S úderem dvanácté se ze hřbitova ozvalo tklivé “Húúúú”. Dobrodruzi zpozorněli a začali se rozhlížet po zdroji. Zakrátko se za jedním z náhrobků objevila neobvykle průsvitná postava levitující asi sáh nad zemí. Při bližším pozorování se dalo poznat, že se jedná o muže, kterému mohlo bít za živa něco kolem padesátky, v dlouhém hábitu, zřejmě rubáši. Nohy dotyčný duch neměl, ani je díky schopnosti levitovat ostatně nepotřeboval. V duchových zádech byla zaseknuta masivní řeznická sekera, rovněž průsvitná.

Napjatí dobrodruzi pozorovali hřbitov. Hrobové ticho rušilo jen cvakání zubů Kryspína Pěnipírka, ale i další slabé povady se schovávali za ostatními. “Tak se na toho ducha půjdem podívat zblízka”, promluvil konečně

Yall a nečekaje na reakci ostatních vyrazil vpřed. Po krátkém váhání ho následovali ještě Darlen, Burbbag a Dyni.

Čtveřice odvážlivců vstoupila na hřbitov. Když si jich duch všiml počal rychle levitovat směrem k nim, zvedl paže, nasadil strašidelný výraz (což pro něj nebyl až takový problém) a výhruzně zaječel. Yall vytáhl meč. “Húúúúúúúú”, pokračoval v koncertu duch. “Hu”, oplatil duchovi stejnou mincí Burbbag a nasadil jednu ze svých nejškaredějších grimas. Výsledek předčil veškerá očekávání. Duch se zarazil, jakoby se smrskl, a s šileným jekotem se urychleně ztratil za nejbližším náhrobkem. Na jeho průsvitné tváři se dal číst výraz hrůzy.

“Zdá se, že ho Burbbag zahnal”, podotkl Yall. “Mohli bysme zkusit vyjednávat”, navrhl Dyni. “S duchem?”, obrátil se na něj překvapený vůdce Darlen. “Nevypadá jako normální duch”, pokrčil rameny malý alchymista, “a takový strašidlo by mohlo něco užitečných vědět”.

“To není špatnej nápad”, ozval se Reblled a sklonil se k náhrobku, “Hej, duchu, vylez”. Kousek od něj se vynořila ze země průsvitná hlava, ale hned zase zmizela. Yall pokrčil rameny a zandal meč do pochvy. “Neublízíme ti”. Hlava se objevila znovu. “Co chcete?”. “Popovídat si”. “Bububu”, udělal duch, ale když Reblled šáhl po meči, zase rychle zmizel. “Přestaň dělat kašpary, tady se tě nikdo nebojí”, prohlásil nakvašeně šermíř z Hledu.

Duch se za chvíli zase objevil. “Tak co chcete?”. “Chceme vědět, proč tady strašíš”, ozval se Darlen Moorhed. “Já... byl jsem zavražděn”, špitl duch. “To je nesmysl”, prohlásil Yall, “My sme už... ehm... se setkali, ehm, se spoustou zabitejch lidí, a nikdo z nich se duchem nestal. Snad”. “Ale já jo”, odpověděl duch potvrzujíc tak očividnou skutečnost. “Jak se menuješ?”, zajímal se Darlen. “Orwald”. “No jo, to je ten, co vo něm mluvil Hlejvák”. “Starej Hlejvák měl vždycky spoustu řečí”, usklíbl se duch. “A kdo tě vlastně zabil”, zajímalo Dyniho. “Kovář”, zamračil se duch nad nepříjemnou vzpomínkou, “Chodil mi za ženou, parchant, a pak se smluvili a vzal mě sekerou, aby si jí moh vzít a eště sebrat můj majetek”. “Doufám, že ho potrestali”, zúčastněně pokýval hlavou hobit. “Houby, kdyby ho protestali, tak tady nestraším”. “Na tom něco bude”, poškrábal se za uchem Darlen, “A jakože toho kováře

nevodsoudili?”. “Von byl zrovna jako v Naglinu, aby měl jako to... abilitu nebo co to...”. “Alibi”, napověděl Yall. “Jo, tohle, ale vrátil se, zabil mě a zase vodjel. Nikdo ho neviděl, jenom moje žena, se kterou vodnesli většinu cenností k němu, aby to vypadalo, že u mě byli lapkové. Víte, já měl statek dál od vsi a to se jim moc hodilo. Jak říkám, nikdo nic neviděl ani neslyšel. Moc dobře si to vymysleli”. “A to nikde nebyl žádný důkaz?”, zajímal se Dyni. “Jo, ale ten nikdo nenašel. Vod začátku jim bylo jasné, že to byli lapkové, tak ani nic nehledali”. “A dá se ten důkaz ještě najít”, otázal se Darlen, “Možná bysme se po něm mohli podívat”. “To byste udělali?”, zapochyboval duch, “To bych vám byl nadosmrť vděčný. Ehm, samosebou i později”. “Tak povídej”, pobídl ho Yall.

“Tak podívejte, pane starosto. Jak jsme to zjistili je naše, abych tak řekl profesionální tajemství. Vám ale můžeme ukázat přesvědčivý důkaz, a vy se pak zařídíte podle toho. My v téhle cause nemáme žádný zvláštní zájem, ale náhoda tomu chtěla, že se nám dostali do rukou ještě informace, a tak nám jde čistě jen o spravedlnost”. Výřečnost Yalla Reblleda se družiníkům již nesčetněkrát hodila, ale neméně často je válečník svým drzým tónem dostal do nesnázi. Nicméně tentokrát se mu podařilo přesvědčit starostu obce Trkany, pana Drkoče, aby se šel s nimi podívat do rozvalin Orwaldova statku.

“Jak vydíte, nikdo tu už dlouhý čas nebyl, tím méně nikdo z nás, my přijeli teprve včera”, pravil Yall snaže se otevřít zaklíněnou bránu do statku porostlou psím vínem. “Hej, tady je spadlá zeď, ale je to celý zarostlý křovím, musíme se prosekat”, zavolal Darlen, který obešel dům hledaje jiný vchod. “Vždyť je to samý trní”, zhodnotil nalezený vstup Reblled, “hele, ale tenhle trám se hodí. Burbbagu, poď sem, popadnem to a bránu tím vyrazíme”. Společně s krollem pak několika údery povalili vstupní bránu statku do prachu. “Nazdar”, pozdravil k překvapení všech prcek Dyni Longodon, kterému se podařilo protáhnout se dovnitř nevelkou škvírou.

“Tak, a teď kudy?”, rozhlížel se po dvoře Darlen. “Má to bejt v hlavní budově, to bude tamhle”, ukázal Krubrok. “Sakra, dveře sou zaklíněny, Yalle, poď to vyrazit”, zavolal vůdce. “Fuj, tady je prachu”, prskala pořádná Wiki,

když se dveře válely na zemi a dobrodruzi vtrhli do stavení”. “Jo, pár let se tu neuklízelo, he, he”, cítil se tu jako doma alchymista Dettor. “Hledejte radši nějaký stopy”, okřikl je Darlen. “Hele”, ozval se Yall, prohlížeje flek na stěně, “tohle vypadá jako krev”. “No jo, potvrdil jeho nález hraničář Moorhed, “už docela zaschlá, ale krev to je. A tady jak je ta vopadaná vomítka se nejspíš zasekla ta sekera”. “To bude ono”, souhlasil Reblled, “Jak říkal, že ho kovář při ráně tou sekerou na porážení dobytka málem přet’al vejpuř a sekera se zastavila až vo zeď”. “Kdo co říkal, pánové?”, zajímal se starosta, který celé operaci přihlížel s šátkem na ústech. “Nás si nevšímejte”, odvětil mu Yall. “Burbbagu”, obrátil se na krolla, “Poď mi pomoci vytrhat tu prkna z podlahy, tady by to někde mělo bejt”.

Po chvíli již ležela polovina podlahy na hromadě a Darlen prozkoumával nalezený předmět připomínající kámen. “Je to nepochybně z kovu”, konstatoval hraničář, “Nejspíš by to moh bejt kus sekery. Možné je tohle na tom krev, ale je to moc špinavý, takže to de blbě poznat”. “Ukaž to”, sebral mu věc válečník Yall, “No jasně, že je to ze sekery. Špička. Tady na tý straně bylo ostří”. Pak je obrátil na starostu podávaje mu předmět. “Tak tady to máte. Řek bych, že když se s tím projdete po vesnici, tak někomu bude ten kus sekery zaručeně chybět”. “A začal bych u kováře, he, he”, ozval se v pozadí vědoucí Dettor.

“Pomalu se mi ten nápad přestává líbit”, prohlásil Darlen. Druzi se totiž rozhodli, že se ještě před úplňkem vydají do tajemného domu čarodějky Vitaríny, o němž mluvil Hlejvák. Jelikož ale neznali jeho přesnou polohu a v lesích okolo Trkan se nevyznali, mírně zabloudili a k domu se přiblížili až v době, kdy na krajinu padlo šero. Na družinu padl stíněný pocit. Krajina tu v okolí nevyhlížela moc optimisticky. A co teprve, když přišli k domu, respektive ke zdi ohraničující čarodějčiny zahrady. Ze zdi byla místy zcela opadaná omítka a byla porostlá psím vínem. Záhy Nurnští dorazili k bráně. Tu tvořila mříž, kdysi snad nabarevená černě, dnes však beznadějně prorezlá a ve větru nepříjemně vzrající. Krz mříž bylo vidět na cestu, která směřovala k asi třista kroků vzdálenému domu. Byla celá lemována sochami lidí i různých příšer, ač řadu z nich již zub času

připravil o některou část či celé leželi rozbité na zemi. Ani vzdálený dům nevzbuzoval příliš optimismu, jeho ponurý vzhled vnášel semínko strachu do srdcí některým méně zkušeným družiníkům.

Otevřeli bránu při čemž se ozval odpudivý zvuk nenaolejovaných pantů a dobrodruhům přeběhl mráz po zádech. Druzi se opatrně vydali pochmurnou alejí zničených soch k domu. Pozorně sledovali sochy, ale nebylo to k vůli obdivu umění dávno mrtvých sochařů, přestože mnohá díla by si jej zasloužila, byl v tom strach z toho, aby sochy neprojevilí známky života. Mezitím tma houstla, jak se poslední paprsky slunce ztrácely za obzorem, a v mihotavých stínech nejeden z Nurnských viděl sochu pohnout se, ale vždy to bylo jen mámení smyslů způsobeno strachem. Tu se nad hlavami družiníků prohnal netopýr. Byl to skutečně jen netopýr a nebo krvelačný upír ve zvířecí podobě? Báli se všichni, ale nikdo to nechtěl dát najevo. Nakonec stanuli před domem.

Omítka domu už byla notně omšelá a místy zcela opadaná. Střecha byla samá díra, někde chyběly i dost velké kusy. Okna byla vesměs zakryta okenicemi nebo byla přes ně zatlučena prkna. Povolné okenice se ve větru s hlasitým boucháním otvíraly a zase zavíraly. Při každém bouchnutí druzi ztuhli. Jakoby jim dům naznačoval, aby odešli a nerušili jeho staletý klid.

Vchod do domu byl zakryt malou střížkou, kterou podpírali dva minotauri s velkými sekerami. Nurnští kolem nich opatrně prošli zbraně připravené pohotově. Burbbag pak vylomil dveře a druzi mohli vejít. Octli se ve velkém sále s mohutným schodištěm do patra, který byl však prost veškerého nábytku. Zůstal jen koberec, kdysi snad cenný, ale dnes již prohnílý a pokrytý vrstvou prachu. Na zábradlí schodiště bylo několik odporných soch nějakých okřídlených potvor, zřejmě harpyji. “Tak kudy?”, zeptal se šeptem Dyni. “Po schodech nahoru”, odvětil Darlen rovněž šeptaje. A tak šli, pomalu a opatrně. Nejeden oči sledovaly sochy, jestli se alespoň tyto nebudou hýbat. Ani tentokrát však nebylo nikde vidět žádné nebezpečí.

V prvním patře vlezli Nurnští do nejbližších dveří a otevřela se před nimi chodba, která celá byla lemována těžkými jezdeckými brněními. Darlen hned do několika prvních

nahlédl, jestli se tam neskrývá nějaká potvora, ale našel jen kostru, na níž brnění držely. Ne všechny však byly na okrasu. Náhle jedno brnění pohnulo, pak další a pak ještě jedno. Druzi rychle zaujali obrané postavení. “Pozor, běží na tebe brnění”, zavolal Vrána na Kryšpína Pěnipírka, který si nestačil všimnout, co se to děje. “A co má na sobě?”, zeptal se zmatený hobit, který zřejmě přemýšlel, jestli má cenu střílet suchary nebo pro tentokrát výjimečně použije skutečné šípy. Nikdo se však v rychlokursu vyučeným zlodějem dále nezabýval, nezbýval na to čas. Brnění se vrhla do útoku. Yall s Burbbagem však jejich nápor bez větších problémů odrazili, a sami zaútočili. Přidal se k nim hraničář Darlen, rovněž schopný bijec a svoje magické bezmegy použil rovněž alchymista Dyni Longodon. Zbraní druhého alchymisty Arkusse Dettora byla flaška, Pěnipírko se marně snažil rozvzpomenout, jakže se to nabíjí kuše a ostatní se snažili schovávat tak, aby si je náhodou nějaké brnění nevybralo za cíl svého útoku. Bojující si však poradili i bez nich a rozmlácené kusy brnění se za krátko válely na zemi.

“Je tu sakra hodně dveří”, prohlásil Darlen rozhlížeje se po chodbě. “Tak je všechny prubnem”, sebejistě odvětil Yall a otevřel první dveře. Našel prázdný pokoj, vzhledem k vysoké vrstvě prachu zjevně dlouho neužívaný. Přesto nebo právě proto ho dobrodruzi důkladně prohledali, ale nenašli nic cenného. Stejně pak provedli s dalšími pokoji tohoto zjevně opuštěného křídla a ve všech se jim vedle stejné. Pouze v jednom z pokojů našli již hodně staré tělo oběšence, tak mu alespoň sebrali několik stříbrňáků z kapsy.

A pak našel tulák Vrána pod v prachu postelí měděný kroužek. “Ha, to bude jistě magický prsten nesmírné moci”, řekl si a nasadil si ho. A skutečně, magický prsten to byl. Zakouřilo se a na místě tuláka stál malý chlupatý d’áblík. “Vráno?”. “Co je?”. “Je to von”. “No, fešák”. “Ale dobře se ti bude tancovat dupák”, podotkl Dyni a sebral ze země upadlý kroužek. “Ještě někdo ho bude chtít vyzkoušet?”. Kupodivu nechtěl. Tak se na další cestu vydal s družinou d’áblík tvrdící o sobě, že je vrána. Nebo Vrána?

Každopádně tato příhoda nepůsobila na ostatní dobře a začali se množit hlasy volající k opuštění domu a rozbití tábora někde v poklidu

na méně pochmurném místě. Darlen tedy vyslyšel hlas lidu a zavelel k odchodu. Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

Když se druzi vrátili do vstupní haly a hodlali sejít ze schodů, osmero soch harpyji se pohnulo. Rychle opustily svou kamennou podobu a vletli do Nurnských jako vichřice. Oba válečníci, Burbbag a Yall, se činili co mohli a nebyl pro ně problém si s oživlými sochami poradit, ale ostatní si z boje odnesli nepěkné šrámy. Ale nebylo to všechno. Ani minotauri střežící vchod zjevně nechtěli nechat družinu temný přibývat čarodějnicin beze všeho opustit. Ve chvíli, kdy družiníci otevřeli dveře a chystali se vyjít na volné prostranství, opustily sochy své podstavce a sestoupily na zem. V řadách Nurnských vypukla panika. Všichni se dali na útěk zpět do domu a snažili se vyběhnout po schodišti nahoru. Minotauri jim však byli v patách. Burbbag a Yall ve snaze nepřátele zmást zamířili každý do opačného rohu místnosti. Jeden minotaur se pustil za krollem, druhý zamířil na schodiště, kde se mu čelem postavil pouze Darlen, ostatní dále prchali. Chodec se rozkročil a plnou silou vrazil do obludy oštěp. Vzápětí však byl minotaurovou sekerou doslova odmrštěn vzad. Síla úderu ho tak ochromila, že zůstal chvíli nehybně ležet a byl by se stal snadným cílem pro druhý útok, ale naštěstí příšeru napadl z boku Yall, posílen o magický lektvar rychlosti. Jeho meč se střetl s minotaurovou sekerou a prolomil nepřítelův chabý kryt. Odletly kusy kamene, ale obluda znovu zaútočila. Yall však byl obratnější, vyhnul se smrtícímu ostří sekery a provedl nový výpad. Darlen se mezitím aspoň trochu vzpamatoval, začal se zvedat a ještě z pokleku vrazil obludě oštěp do boku, načež na něj nalehl celou svou vahou. Yall zaútočil z druhé strany a oživlý kámen již nevydržel a rozpadl se.

Burbbag však neměl takové štěstí. Špatně odhadl nepřítelův úmysl a nestačil se včas krýt. Sekera se mu zaryla do ramene a přerazila klíční kost. Kroll zaúpěl a před očima se mu udělala tma. Protiútok vedl po paměti, protože v šedivé mlze, která mu zahalila zrak nepřítelů neviděl. Přesto ucítil, že jeho kyj zasáhl svůj cíl a uslyšel zvuk drceného kamene. Pak ucítil, jak se mu ostří nepřítelovy zbraně zatíná do boku. Cítil, že jeho ruce už neudrží zbraň. Cítil, že ho nohy již neunesou. Dopad na zem již necítil.

“Tak co to bylo? Jakto, že jste nám nikdo nepomoh?” rozeřval se hystericky Darlen skláněje se nad Burbbagovou mrtvolou. “Vidíte, co ste zavinili. Burbbag je mrtvej. Co na to řeknete vy zbabělci?”. “Já sem házel oštěp”, upozornil d’áblík. “Mě selhaly blesky”, vymlouval se Dyni. “Dobře, ale co ste udělali vy?”, rozhlédl se elf po ostatních hobitech a ruce se mu trásly bezmocí vrátit čas a zachránit přítele. “Hik”, odpověděl Dettor, který do sebe po stresujícím zážitku nalil flašku levné kořalky a sotva stál na nohou. “Tak teď popadnete Burbbagovu mrtvolu a potáhnete jí na zádech, abysme jí mohli pohřbít v Liscannoru”, rozhodl vůdce. “Ale my sme slabí, proč jí nevezmete s Yallem”, oponoval Kryšpín. “Protože sem řek, že jí vezmeš ty, tak to uděláš, nebo snad místo nás pudeš v předu?!” obořil se na hobita Darlen. “A deme”.

“Co myslíte”, zamyslel se Dyni, “ožijou ty sochy v tý aleji taky nebo ne”. “Je jich tam dobrá stovka”, podotkl Yall. “Měli bysme vyslat dobrovolníka, aby skusil projít kolem”, pošťrábal se za uchem Darlen, “Yalle, co ty na to?”. “Proč já?”. “Protože nikdo silnější tu není”. Válečník byl rád, že mu někdo zalichotil a vyrazil směrem od domu. Už po několika krocích svého činu litoval. Našlapoval opatrně a pozorně sledoval sochy. ‘Pohnula se. Uf, ne. Byl to jen stín vydávající v měsíčním světle mrak putující po obloze. Nebo nebyl? Ne, snad se nepohnula’. Čelo válečníka se orosilo a na zádech ucítil studený pot. Nic však nenásvědčovalo tomu, že by hrozilo nějaké nebezpečí. Vrátil se.

Darlen s připraveným lukem pozorně sledoval Yalla na průzkumu, ale také nic podezřelého neviděl. “Vypadalo to v pořádku, ale... uvidíme. Vytvoříme trojúhelníkovou formaci. V jednom rohu budu já, v jednom Yall...”. “A ve třetím?”, ušklíbl se Dyni, “Chybí tu Burbbag”. “Ty, když máš tolik řečí”, ukázal na něj elf. “Vy čtyři, popadněte krolla a mazat.

Tak vyrazila družina směrem k bráně. Yall, Darlen a Dyni na okrajích pečlivě prozkoumávali okolí cesty a byli připraveni na nenadálý útok. Wiki, Viola, Kryšpín a Vrána supěli pod vahou Burbbagova těla a zcela ozrály Dettor se snažil udržet tempo s ostatními. Naštěstí už je nic nepotkalo a během několika minut opustili nepřátelskou zahradu, ale přes velkou únavu šli ještě dobrou hodinu, aby byli

od ponurého místa co nejdál.

V noci družinu nic nepříjemného nepotkalo, proto druzi mohli v klidu zasednout ke snídani. “Tak co budeme dneska dělat?”, optal se Dyni. “Já bych se vrátil do toho baráku”, prohlásil sebevědomě Yall Reblled, kterému již otrnulo. “V noci je úplněk a musíme do bažin, měli bysme si rači vodpočinout a doléčit se. Barák počká”, oponoval Darlen. “Sakra, je tady strašně much a lezou mi do jídla”, začal nadávat Kryšpín, “Měli bysme jít jinak”. “Sedni si dál vod Burbbaga”, poradil mu ďáblík Vrána. “Začíná se pěkně vteplovat, měli bysme něco dělat s mrtvolou”, podotkl Krubrok. “No jo, v tomhle vedru za chvíli schnije”, souhlasil Dyni. “Vodnesem ho ke starostovi, snad se nám vo mrtvolu postará”, rozhodl Darlen.

A jak řekli, tak udělali. V okolí vesnice se již cítili bezpečněji, proto mohli krollovu mrtvolu táhnout Yall s Darlenem a nikoli hobiti, pročez bylo tempo pochodu znatelně rychlejší. Ve vesnici je opět vítávalo ticho přerušované jen sem tam boucháním zavíraných okenic. Inu, když se někdo tahá po návsi s rozsekanou mrtvolou, nemůže čekat od veničanů patričné pochopení.

Vrata usedlosti starosti Drkoče se po zabouchání otevřela a stanul v nich voják gwendarronské armády. “Ha”, vytřeštil oči a ukázal prstem na Burbbaga, “další mord”. Okamžitě přiběhl další voják s důstojnicou sponou na plášti následován starostou. “No to se podívejme”, rozkročil se voják a dal si ruce v bok nepříjemným pohledem si prohlížeje Nurnské, “sotva se vyšetří jeden mord, už tu máme další. Tak co mi k tomu povíte? Přiznáte se nebo to z vás mám dostat?”. “Zabil ho minotaur”, chopil se slova Kryšpín. “Mlč”, okřikl ho Yall sám se chtěje chopit slova, “To bylo tak. Šli jsme takle na východ do těch lesů, kde měl být podle vesničanů strašidelné dům, a ten sme našli a vlezli sme tam, jenže nás tam přepadli dvě kamenný sochy a tady našeho přítele zabily”. Voják se na něj pozorně zadíval. “Už jsem viděl pěkné ptáčky, ale takovouhle nesmyslnou historku si nevymyslel ještě nikdo. Mám vás dát na mučidla?!” “Ale to je pravda”, protestoval Darlen, “Klidně se tam běžte podívat”. “Neraděj mi jak mám vést vyšetřování”, obořil se na něj voják, “Jestli je tahle povídačka pravda, tak já jsem březová víla.

Však vy zazpíváte, až vám dáme ochutnat žhavé železo”. “Ale...”, chtěl protestovat Darlen. “Ticho”, přerušil ho voják rázným gestem, “teď se podívám na tu mrtvolu. Hm, dvě rány, zřejmě od sekery nebo podobné zbraně. Hej, prohledejte je”, nařídil svým mužům. “No co, co...”, ohrazoval se Yall, když k němu přistoupil voják a začal se mu přehrabovat v batožině. “Jestli někdo chce protestovat, tak můžu zařídít, aby si to moh promyslet hezky v chládku”, prohlásil důstojník stále prohlížeje tělo. “Chtělo by to felčara, aby provedl komplexní vyšetření”. “Tady, já jsem lékař”, ozval se opodál stojící elf jehož plešatá hlava se leskla v poledním slunci. Oblečen byl v podivném rudožlutém hábitu s vyšitými motivy ohně. Léčitele příliš nepřipomínal.

“Tak sem počte, člověče, a podívejte se tady na tu mrtvolu”, vyzval ho důstojník. “No. Ehm, ehm...”, prohlížel si elf krollovo tělo, “Řekl bych, že příčinou smrti je tahle sečná rána u krku...”. “To vidím taky”, vykřikl voják, “To si říkáš lékař? Ty asi budeš taky pěkné ptáček, zmiz odtud. Tady není nic k vidění. A vy”, obrátil se zpět k Nurnským, “Mi teď pěkně nadiktujete ména a adresy. A pěkně podle pravdy, jinak vás obviním z toho mordu a eště z klamání úřední moci. Balune, zapiš si ty pány, a pak vodnese tu mrtvolu do sklepa. Je to důkazní materiál”, nařídil jednomu z vojáků a měl se k odchodu zpět do statku. “Jo, eště něco”, otočil se ještě, “nebudete se vzdalovat z okolí obce dokud nebude vyšetřování ukončeno nebo po vás nechám vyhlásit celostátní pátrání”. S tím odešel.

“Co to bylo za vola?”, obrátil se Yall na starostu. “No, ehm”, mumlal starosta pečlivě se rozhlížeje, jestli náhodou někdo neslyší, “poslali ho sem, aby vyšetřil ten mord starýho Orwalda, takže já jsem mu teď abych tak řekl podrízen, že”. “A jak to dopadlo, vyšetřil něco?”, zajímal se Reblled. “Ale to jó. Kovář se po použití práva útrpného přiznal a Orwaldova žena taky, takže byli eskortováni do Naglinu, kde zřejmě stanou na popravišti. A vy byste teď raději měli jít, ať nejste moc na očích. Ve vesnici to nedělá dobrotu”. “V tom případě buďte s bohy”.

Na kraji Trkan na druhy čekal onen plešatý elf vydávající se za doktora. “Buď zdrav, felčare”, zahalekal na něj Yall. “Vy těž”, odvětil elf, “Smím se zeptat na cíl vaší cesty?”. “Jsme

spolek nurnských botaniků”, zachechtal se Reblled. “A ten mrtvý?”. “Burba? Ten se popral s kaktusem”. “To je tak”, vložil se do rozhovoru vůdce Darlen, “my totiž máme namířeno do bažiny tady na jihu, kde máme natrhat nějaký vzácný kytky”. “Za peníze, ovšem”, doplnil Dyni. “A nemohl bych se k vám připojit?”, požádal elf, “Jmenuji se Rien Gwardith a už dlouho putuji sám hledaje nějaké dobrodružství”. “A co je tohle?”, s podezřívavým výrazem ukázal Yall na malého tvora v pláštiku, který se motal elfovi kolem nohou. “To je můj sluha, démon”, pyšně prohlásil Rien. “Je nějaké zelené”, snažil se nahlédnout pod tvorečkovu kápi Darlen. “Fuj”, opovrživě si odfrkla Wiki. “Ts, démon”, zašeptal si pro sebe alchymista Dyni, “O demonech vym svoje”.

Celý zbytek dne věnovali druzi odpočinku, ale když sluce mizelo za obzorem, vyrazili na blata. Opět se na ně slétla hejna komárů, much a jiného obtížného hmyzu, až některé méně odolné dobrodruhy začala bolet hlava a přepadla je malátnost. Všichni ale odvážně kráčeli dále směrem ke středu bažiny, kde měli najít cíl svého snažení.

Do půlnoci zbývalo ještě dostatek času, když Nurnští stanuli u zříceniny domu. Mrtvoly obou haterií už nebyly nikde vidět. Buď se propadly do měkké půdy nebo byly sežrány jiným bahením obyvatelstvem. To ovšem druhy příliš nezajímalo. Raději šmejdili kolem domu a hledali nějaké rostliny podobné těm, jež jim popsál pan Brojan. Nenašli však nic.

Až po drahné době se ozval Krubrokův hlas: “Helé, tadý něco jéé”. Všichni se hned seběhli kolem hobitího kouzelníka. Ten se skláněl nad květinou, na pohled nenápadnou, která by zcela zanikala v ostatní flóře, nebýt květu. Květ byl totiž jasně žlutý a mezi hnědošedou bahení barvou okolní výjimečně zářil.

“Tak tohle sem nikdy neviděl”, prohlásil hraničář Darlen. “Zdá se, že roste před očima”, upozornil Pěnipírko. “No jo”, pozorně se na květ zadíval elfi hraničář, “fakt se zvětšuje”. Druzi fascinovaně přihlíželi, jak se květ postupně rozvíjel, až nabral konečného tvaru podobnému kosatci. “A teď to rychle utrhnete, než to zvadne”, přerušil mlčení Yall, když už se zdálo, že květ se dále rozvíjet nebude.

“Jo, hned to bude”, začal se dopředu tlačit Dyni. “Máš na to něco?”. “Jasně”, odvětil prťavý alchymista, “mám na to speciálně připravený pytel”.

“A teď rychle hledat další. Mělo by jich tu být víc”, nařídil vůdce Darlen. Nurnští se tedy rozběhli po okolí a hledali další květiny. Vtom jim však ztuhla krev v žilách. Táhlé zavytí se rozlehlo krajem až hrůza jímala odhodlané družiníky. “Co to bylo?”. “To byli vlci”. “Tohle muselo být něco mnohem strašnějšího než vlci”. “Nesmysl”, prohlásil rozhodně Darlen, “To byl normální vlk. Eště snad poznám vlka ne. Sem hraničář a jako takové poznám vlka. A teď hledejte”. Druzi se s reptáním rozešli po okolí a hledali květiny. Někteří se však více, než hledáním květů zabývali pozorováním okolí, zda se neblíží nějaká obluda.

Nakonec se Nurnským po několikahodinovém prolázáním křovisky a bahnem podařilo najít šestero květů. Na další hledání již neměli sil ni chuti, a tak po vzedmuté vlně reptání zavelel Moorhed k návratu. Druzi se seřadili do obvyklého šiku a vyrazili napříč bažinou k severu, směr Trkany.

Netrvalo dlouho a družinu čekalo první nepříjemné překvapení v podobě hejna rozlícených goblochů. Ještěři zřejmě dostali chuť na jemné hobití masíčko, anebo jen zaútočili na nejbližšího nepřítele. Nevýbrali si ovšem nejlépe. Několika málo jedincům se sice podařilo zakousnout se do některého z družiníků, většina ale byla již předtím nemilosrdně pobita. Útok goblochů však využil jiný tvor obývající bažiny. Bahení netvor se vynořil z řídkého bahna a zaútočil. Jako svou oběť si vybral Kryšpína Pěnipírka, který stál stranou bojujících druhů a rýpal se v nose. Hobit stačil jen vykviknout, když ho popadli mocné pařáty a strhli ho pod hladinu. Několik hrdinů přiskočilo a zaútočilo na potápějícího se netvora, ale ten svou oběť nepustil. Druzi již nezjistili, jestli se ohavného tvora podařilo zabít či jen poranit, neboť i s nebohým hobitem zmizel v bahně.

“Moje kuše”, zvolal zoufale alchymista Dyni, když se za Pěnipírkem zavřela voda, respektive bahno, “Já mu pučil kuši, tu musíme vytáhnout”. “Z tohodle?”, zakroutil hlavou pochybovačně Krubrok. “Zkusím to...”, odvážil se opustit pevnější zem Yall, ale hned zajel po pás do bláta. “Pomóc”, vyjekl válečník, “Já se propadám”. Za přispění ostatních se ho

však podařilo vytáhnout. “Do toho nejdu”, jasně odmítl další snažení Reblled. “Ale je tam moje kuše. Já jí chci. Já jí musím dostat”, ječel malý alchymista a zoufale poskakoval mezi druhy. “Je tma”, prohlásil náčelník Moorhed, “Všichni sme unavený. Vrátime se sem ráno”. Jeho rozkaz přerušilo táhlé zavtí. “A měli bysme jít rychle”, podotkl Rien. “Zdálo se to blízko”, pískla Wiki.

A skutečně. Za krátko se z křoví vyřítíl vlk. A nikoli obyčejný vlk. Byla to velká bestie, převyšující v kohoutku normálního vlka téměř o polovinu. Zaleskly se meče tažené z pochev a stejně tak zuby netvora. Vzduchem prolétli první šípky. Yall po boku s Darlenem vyrazili bestii vstříc.

Nestvůra ovšem nebyla tak nebezpečná, jak druzi čekali. Špičaté tesáky nedokázaly prokousnout těžká brnění bojovníků a ani silná kůže s tvrdými chlupy nemohla zabránit ostrým britům proniknout do těla. Zanedlouho se tvor krvácející z mnoha ran svalil na zem. Ještě zhluboka funěl snaže se dostat vzduch do probodených plic a křečovitě mlátil tlapama kolem sebe. Zakrátko zdechl, ale pak se jeho mrtvola začala ryhle měnit, a nakonec na jeho místě leželo tělo neznámého mladíka. Darlen a Yall se nad ním sklonili. Mladík byl neuvěřitelně vychrtlý, velmi dlouho musel jíst velmi střídme či vůbec. Jeho tělo pak bylo poseto škrábanci a ranami, a stejně tak starými jizvami, nehledě na to, jak bylo špinavé. “To byl nějaký chudák”, prohlížel si mrtvolu Yall. “Nebyl to vlkodlak?”, ozvala se Viola. “Možná, ale asi se mu tady nežilo nejlíp”. “Podívejte se radši už. Třeba je jich tu víc”, rozklepal se Rien a rozhlížel se kolem sebe snaže se zraky proniknout temnotou. Nikdo nebyl proti a po chvíli již Nurnští opouštěli nehostinou bažinu a uložili se k odpočinku. Zase jich bylo o jednoho méně.

Spánek netrval dlouho. Jakmile se první sluneční paprsky vyhouply nad obzor, začal Dyni Longodon všechny budit. “Vstávejte”, ječel malý alchymista, “musíme pro naší kuši”. Jeho počínání se u ostatních nesetkalo s pochopením. Viola a Wiki jako slušné hobitky jen reptali, zato ostatní sesílali na Dyniho hlavu šťavnaté nadávky, nejeden dobrodruh dokonce vyhrožoval hobitovi smrtí a sem tam se po něm někdo ohnal či něco mrštil. Nakonec však Dyni dosáhl svého, neboť nikdo

už nemohl spát, a tak se ještě před polednem družinici vydali na cestu zpět do bažin.

“Tak, tady někde to bylo”, rozhlížel se Dyni, když po několika hodinách bloudění druzi dorazili na místo, které připomínalo noční bojiště s goblochy. “Ve dne to tady vypadá úplně jinak. A teď bych potřeboval dobrovolníka, který vlez do toho bláta a najde naší kuši”, rozhlédl se po ostatních alchymista. “Já ti můžu podržet lano”, ozval se po chvíli mlčení Yall a naznačil tak hobitovi, kde že má hledání ztracené kuše. Dyni se sice ještě chvíli snažil někoho přesvědčit, zaklínal se, sliboval, vyhrožoval, leč všechno marno. Všichni již měli bahna dost, natož aby tam ještě lezli. Malý alchymista si tedy odložil svršky a brnění, a vstoupil do řídicího bahna. Nevedlo se mu však dobře. “Pomoc, já se propadám”, začal pištět Dyni, když zjistil, že mu bahno znemožňuje pohyb. “Pomozte mi někdo”. Naštěstí pro siláka Reblleda nebylo problémem lehkého hobita vytáhnout.

“Takhle to nepude”, bručel Dyni a snažil se ze sebe dostat lepkavé bahno, když tu mu hlavou bleskl nápad. Rozložil si svou alchymistickou soupravu a začal vařit. Za chvíli měl hotový lektvar, který svým smradem překonal i všeobjímající puch hniloby, a začal se rozhlížet kolem. “Kam koukáš?”, zvědavě se tázal Rien. “Hledám goblocha”, odvětil alchymista a dál se rozhlížel. V tom se v křoví mihl modravý ještěr. Dyni si ho pečlivě prohlédl a vypil obsah flakónku. A tu na místě hobita stál gobloch. Jen poskočil, mrsknul očáskem a zmizel v bahně.

Dyni prohledával dno, ale zjistil, že ani jako gobloch to při hledání předmětu v bažině nemá jednoduché. Našel sice několik předmětů, ale v bahně a změti kořenů je nedokázal identifikovat. Určitě však viděl, že žádný nepřipomíná jeho kuši. Nakonec se čas nachýlil a kouzlo přestávalo působit, proto se alchymista vykrábal na břeh. Tam hned začal vařit další lektvar.

“Jak dlouho se tu budu ještě zdržovat, náčelníku?”, otázel se nahlas Krubrok, “Já už mám z toho bahna kopřivku”. “Já musím najít svojí kuši”, ohradil se Dyni. “Ale my toho tady máme dost”, ozval se Rien a rovněž další dobrodruzi přikyvovali a souhlasně mručeli. “Tak si klidně běžte, ale já musím najít kuši”, pištěl hobit a pilně vařil. “Tak co, vůdče, deme?”, zeptal se Krubrok rázně, takže se

Darlen, který doufal, že se to vyřeší bez něj, musel rozhoupat k odpovědi: “Necháme ho ještě jednou hledat a pak pudem”. “Stejně už víc lektvarů neudělám”, zamumlal Dyni pro sebe, ale vařil dál. Když byl se svým výrobkem spokojen, znovu se proměnil v goblocha. Znovu absolvoval vyčerpávající prohledávání bahna a byl už téměř na dně se silami i s nadějí, že svou kuši ještě někdy spatří, když se mu konečně podařilo najít odpovídající předmět. Vyhrabal ho tedy tlapičkami z bahna a s vypětím všech sil ho dotáhl na břeh. Pak se zhroutil vedle a zhluboka oddychoval, během čehož se proměnil zpět v hobita. Ostatní zatím očistili bahno a Dyni ke své velké úlevě zjistil, že je to skutečně jeho kuše. Tak mohli Nurnští blata konečně definitivně opustit.

Dobrodruzi se opět blížili k Trkanům, když tu se za kopcem objevila podivná postavička. “Ahó”, zahlaholil cizinec. “Já sem vás viděl ve vesnici a chtěl bych se k vám přidat”. Nurnští si neznámého prohlédli. Byl to vysoký barbar nepřítisť inteligentního zjevu. Zjevně se snažil dobrodruhům co nejvíce podobat, o čemž vypovídala jeho výbava. Na hlavě měl starý prorezavělý hrnc složící jako helma, navlečen byl v pevné kovářské zástěže z tvrzené kůže a v ruce držel vidle.

Z dalšího rozhovoru vyplynulo, že dotyčný jména Rabiňák Švácnul dělá ve vsi pasáka krav a podruha. Vzhledem k tomu, že měl na okraji vesnice chatu, v níž by si dobrodruzi mohli odpočinout lépe než na louce za vsí, byl dotyčný přijat do družiny. Většina zkušenějších dobrodruhů si nedělala iluze o pracovním zařazení nováčka coby živý štít.

Rabiňákova chajda dobrodruhům posloužila jako hospoda, která v Trkanech citelně chyběla, neboť podruh měl v zásobě soudek piva a nějaké víno, aby mu nudná pastva lépe ubíhala. Když Dettor přidal své lahve kořalky, dobrodruzi rázem zapomněli na nepohodu na blatech. A slušelo se zapít splnění hlavního cíle výpravy.

Jenže dobrodruzi by nebyli dobrodruhy, kdyby se nevřhali do každého dobrodružství, pročež už nazítří vyrazili zpět do strašidelného domu a Rabiňák Švácnul byl s nimi. Zpočátku byl nadšen, že konečně našel nové přátele, aniž by si uvědomoval, že se jeho hlouposti smějí za zády, ale když se blížili k cíli

cesty, začal reptat a přepadla ho tíseň. Snažil se ostatní od cesty ještě na poslední chvíli odradit, přece jen díky báhorkám vesničanů získal z místa jistý respekt a strašidel se bál, ale nechtěl být pokládán za zbabělce, a tak poctivě krácel dál.

“Pamatuješ, jak se Švácnul trás, když sme vcházeli do toho baráku?”, smál se Yall nad holbou piva, sedě opět v Rabiňákově chajdě. “Se ví”, přitakal Krubrok, “Ale taky mi zamrazilo, když sem v tý síni viděl toho minotaura”. “No jo, někdo se ho pokoušel zase dát dohromady, byl tam kýbl vápna”, doplnil Vrána, stále ještě v podobě dáblika, “Ale našťestí ještě nebyl obživle”. “Dyt’ mu chyběla ruka a kus hlavy”. “Ale sekyru už měl hotovou”. “No tak ho Yall rozsekal, a bylo”.

“Ale co, to bylo v pohodě”, vzpomínal Dyni, “ale jak se tam Yall propad a nás napadli ty brnění, to šlo do tuhýho”. “To byla klika, že tam nikdo nezařval”, potvrdil Darlen. “Když se na mě hnalo to brnění, tak sem se modlil ke všem bohům bohům”. “Eště žes tam byl, Dyni. Ten blbec Rabiňák tam stál s vidlema a nevěděl co má dělat. Kdybys nebyl vedle něho, tak ho to brnění dozajista rozcupuje”. “A kdyby tam nestál, tak rozcupuje mě. Dyk tam nikdo nezustal, všichni se schovávali za všechny a snažili se zmizet. Nebejt blesků, tak nevím”.

“Vy si stěžujte”, mávl rukou Yall, “Byli ste tam tři kouzelníci a Dyni taky vydá za dost, ale já sem spad do sklepa a byl sem úplně sám a proti mě vohnivej pes”. “S ho rozsekal, né”, opáčil Krubrok. “Ale těžce”. “Jó, byl pěkně vočouzenej, když vylez”, potvrdil Dyni.

“Jo, a pak sme potkali ty zombie”, ozval e Rien. “To bylo něco”, pokýval hlavou Dyni, “Kolik jich tam vlastně bylo?”. “Já si to pamatuju přesně”, hlásil se Vrána, “Byl tam kuchař, kuchařka, dvě služebný, podomek, pokojská, holčička a chlapecek...”. “Tak ty děti byly fakt nechutný”, zabručel Yall. “Ale stejně’s je zabil”. “A co taky s nima”. “...a komorník”, dokončil Vrána. “Jak víš, že to byl komorník?”. “Podle livreje”.

“A pak už sme narazili na tu krávu”, prohlásil Yall. “Ta teda byla”, ten blesk byl dost nepřijemnej”, vzpomínal Darlen. “Ale na svůj věk byla ještě docela zchovalá”, ozval se Krubrok. “To je fakt”, přidal se Dyni, “kdyby to nebyla čarodějnice, tak to mohla bejt docela

pěkná ženská. Ty havraní vlasy a uhrančivý oči...”. “Takový U červený sedmy nenajdeš”, zachechtal se Dettor. “Ale byla to pěkná mrcha”, děl Reblled, “Měl dala takovou ránu, že sem vodletěl”. “Co? Pěstí?”, podivil se Vrána. “Ale né, nějakým zkurveným kouzlem. Fuj, druhou sem vzal vo zed’, málem mi to zpřeráželo žebra”. “Ale dostali sme jí, co”, ušklíbl se d’áblík Vrána a připil si. “Hlavně já sem jí dostal”, upozornil Rien, “Nebejt mě a mejh blesků, tak vám určitě eště ukázala”. “No ty abyses nevytahoval...”.

Rozhovor přerušilo chřestění železa na zápraží. “To už de Švácnul”, zvolal Darlen. “A to zvlád docela rychle chlapec”, usmál se Yall a podíval se z okna na oblohu, aby určil čas. Dveře se otevřely a dovnitř se vpotácel barbar a majitel chatky Rabiňák Švácnul obtížen několika těžkými zbrojemi. Jelikož druzi nenalezli ve stašidelném domě příliš peněz, rozhodli se speněžit některá zvláště pěkná brnění se zbírky čarodějnice, ale pro velkou tího těchto nebylo lehké je odtáhnout. Naštěstí se přihloupý Rabiňák dobrovolně přihlásil, aby byl užitečný, a tak byl naložen vahou brnění, dokud se držel na nohou. Přesto si ale s nákladem poradil a podařilo se mu ho donést až do svého obydlí. “Zdar, Švácnule”, přivítal barbar Yall, “Polož to a pojď se napít, jistě ti vyschlo v krku”. “Zbylo ještě něco?”, optal se podruh rozhlížeje se po prázdných lahvích a sudech, které již Nurnští stačili spořádat.

Zbylo toho ještě dosti, takže se pilo celý večer a rovněž druhý den, což mělo pro mnoho dobrodruhů nemalé následky. Nejhorší však pro barbar Švácnula. Ten se sice ukázal naprosto imunní co se týče účinků alkoholu a špatně se mu neudělalo ani po té, co vypil něco piva, vína červeného i bílého a okusil rovněž několik druhů Dettorových samohonek. Druhý den však v rozverném náladě narazil na místního pošťáka, který používal k přepravě zásilek podobného vozítka, jako kdysi známý Hlůva v okolí Nurnu. Rabiňák si od něj za lahev pálenky vozítko na chvíli půjčil. Pak se s ním rozjel dolů z kopečka směrem ke středu vesnice, kde přehlédl řůru se senem. Ztráta vozítka nebyla tak tragická, lamentující pošťák se nechal uplatit další lahví pálenky. Horší byla několikrát přeražená ruka barbarova. Naštěstí byl přítomen léčitel Darlen, který Švácnulovu paži pomocí magie vyspravil. Stejně však barbar bude muset nosit ruku v precizní dlaze, zrobené hraničářem

a nejméně čtvrt roku si nezabojuje ani vidlemi, tím méně mečem, který našel a v jehož používání se pilně školil.

Tak zůstal Švácnul ležet doma v posteli a nevyrazil s ostatními dobýt chrám bezejmeného boha. Všichni byli plní nadšení, pouze Yall Reblled byl mírně rozmrzen ze ztráty své kuše, kterou mu barbar Rabiňák rozmontoval na jednotlivé díly, aby, jak řekl, ‘zjistil jak taková věc funguje’, a dodal, že ve stodole má takový pěkný udělátka, z kterých by si mohl něco podobného vyrobit sám. Yall se mu marně snažil vysvětlit, že těch pár zlatek, co kuš stojí, by mohl klidně obětovat, ale barbar jeho slova nepochopil a připadalo mu to jako vyhazování peněz. Pak Reblled rezignoval, svou kuši stejně použil asi dvakrát v životě, a tak nechal barbaru být.

Netrvalo dlouho a druzi stanuli před zbořeným chrámem. I přes věky nepoužívání byla stavba stále impozantní. Průčelí chrámu bylo sice zbořeno a zarostlé mechem, ale i spadlé sloupy, které byly tlusté tak, že by je museli obejmut nejmenší tři krollové, dávali jasně najevo všem příchozím jejich malost.

Nurnští se ovšem nenechali odradit ani velikostí chrámu, ani kamennými hlavami chimér a jiných netvorů, které dříve střežily vstup, ale nyní se bezmocně válely v trávě, a začali prolézat trosky hledající vchod. Museli se přelézt řadu trosek, odvalit řadu kamenů a odklidit mnoho sutí, než se jim podařilo nalézt úzkou štěrbinu, kterou se mohli protáhnout do temných chodeb chrámu.

Temnota byla neproniknutelná, a tak druzi rozsvítili lucernu, která patří k základnímu vybavení každého dobrodruha a před nimi se otevřel pohled do obřího sálu. Tady se mniši věnovali společným modlībám a kdo ví, třeba zde i skončil život mnoha obětí pod obřadním ostřím velekněze. Druzi se rozhlíželi kolem a prohlíželi si stěny, na nichž se ještě místy dochovaly malby z dávných dob. Druzi ani nedýchali, neboť ozvěna sebemenšího šepotu se nesla sálem jako burácení vichřice.

Kdosi navrhl, že by se měli podívat do podzemí, a tak Nurnští začali hledat, kudy by se dalo dostat dolů. Nakonec našli schodiště dolů, ale za ním bytelné dveře. V předu jdoucí Yall Reblled je skusil otevřít, když tu se ozval hlas. “Jaké je mé jméno?”, zaburácel chodbami hlas

připomínající klepání kamenem do skály. Chvilí bylo ticho. “Cože?”, pronesl se kouzelník Rien, ale zmýlil se. ‘Cože’ nebylo jméno dotyčného. Pak se ozval smích. Nejdříve tichý, ale neustále nabíral na intenzitě. Druzi ohromeně stáli a nemohli se pohnout. Tupá bolest jim pulsovala hlavou, jak smích sílil a sílil. Zdálo se, jakoby spolu zápasila pohoří, jakoby po sobě bohové vrhali celé skály. A pak najednou bylo ticho.

Druzi se začali opatrně zvedat ze země a ohmatávali si hlavu, ve které ještě stále slyšeli ozvěnu příšerného zvuku. “Zastavte někdo ty zvony”, šeptal Dyni a držel se za hlavu. Ostatní na nevypadali o moc lépe, ale když se po chvíli trochu vzpamatovali, všimli si dvou postav ležících na zemi. Rien a d’áblík, což byl samozřejmě Vrána. Leželi bez hnutí a z uší jim kapala krev. “Do prdele”, zaklel Yall, ale neváhal a přiskočil k Vránovi. Nalil naň trochu vody z měchu a řádně s ním zatřásl. “Probud se”, křičel na kouzelníka, který po polití vodou začal jevit známky života. “Jak ti je?”, zeptal se nakonec, když elf zcela procitl. “Povídám jak ti je?”, zopakoval Reblled, když se nedočká odpovědi. “Cóóó?”, zařval Vrána a přiložil si chlupatou dlaň k uchu. “A kurva, je hluchej”, zaklel Yall a pak zařval Karabasovi do ucha: “Jak ti je?”. “Kdo?”, podivil se kouzelník. “Ale nic”, mávl rukou Reblled. “Hej, Darlene”, obrátil se na hraničáře, “Ty seš léčitel, neboh bys mu pomoci?”. “Podívám se na to”, pravil neochotně elf. “Ale Rien taky potřebuje pomoc”, obrátil se k druhému kouzelníkovi, který se zrovna těžce sbíral ze země. “Slyšíš?”, optal se ho Yall. “Co?”. “Te blbec je taky hluchej”. “Hele nenadávej, jó”, ohradil se Rien. “Takže ty slyšíš?”. Rien se zamyslel. “Ne, ale d’ábl..., dém..., ehm... sluha to slyšel”. “Tak, Rien si nějak poradí, ale co s ním?”, ukázal Yall na Vránu. “Cóóó?”. “Vypadá to špatně, s tím si neporadím”, vrátil se zatím Darlen v Rienově uchu. “Můžu přidat trochu magie, ale moc to asi nepomůže”. “Aspoň aby trochu slyšeli”.

Tak se družinici, z nichž se většina každou chvíli dívala přes rameno, co to kde zvoní, vydali déle prozkoumat vnitřní prostory chrámu, následování hluchým d’áblíkem. Narazili jen na několik nemrtvých, jediných stvůr, které mohli staletí bloudit temnými chodbami kam živá duše nevskočila. Až do příchodu Nurnských, které všechny zrůdy poslali do horoucích pekel. Prošli mnoha místnostmi,

ale téměř nikde se nedalo určit její původní účel, neboť vše bylo zcela zničené. Až v jedné velké místnosti se druzi zarazili velkým množstvím nepravdivě rozmístěných sloupů, a začali debatovat o jejich smyslu. Vše bylo jasné, když Rien dokončil nákres sloupů. Sloupy v místnosti tvořili jméno znějící: Sheltei.

“Tak tohle asi máme říct před těma dveřma”, usoudil briskně plešatý elf Rien. “Asi jo”, souhlasil Darlen, “nic jiného mě nenapadá”. “Dobrá”, ujal se vedení Yall, “Tak teď půdeme k těm dveřím, všichni budou potichu, a pak Rien řekne to slovo. A jestli někdo jinej pípne, tak mu rozbiju hubu”. Ještě se rozhlédl po ostatních, ale Pěnipírko již byl mrtev a Švácnul zůstal doma, takže se jen podíval, jestli je Dettor ještě strážlivý a rozuměl, a ani to nezopakoval.

Jak řekl, tak udělali. Pomalu přišli druzi ke dveřím ani nedutajíc. “Jaké je mé jméno”, zaduněl chodbami známý hlas. “Cóóó?”, podivil se d’áblík, ale Rien byl naštěstí rychlejší. “Sheltei”, pronesl kouzelník a dveře se zavzráním léta nepoužívaných pantů otevřely.

Druzi scházeli dolů po strmých navlhých schodech, obnažená ostří v rukou. D’áblík cupital za nimi a snažil se neuklouznout, neboť si ještě zcela nezvykl na svá kopítka. Pak nastalo obvyklé prozkoumávání chrámového sklepení, přičemž bylo rozsekáno vše živé či nemrtvé, co stálo Nurnským v cestě. Při tom druzi našli tři části značně omrzlé hole, jichž se chopil Krubrok, spojil celou věc dohromady a označil ji jako ledový prutek. A nakonec došlo k boji se strážcem podzemí, snad dokonce s bezejmennou stvůrou, kterou vyvolali před lety mniši svými temnými rituály.

V rozlehlé místnosti, která byla po staletí obydlena a zároveň vězením bestie (což byl jistě důvod k zuřivosti), došlo k poslednímu boji. Nutno podotknout, že poslední boj to byl zejména pro bestii, pro Nurnské to byl poslední boj jen v tomto konkrétním podzemí. Ale vraťme se k boji samotnému. Druzi vešli do místnosti, jejíž stěny nebyly jejich lucerny sto osvětit. Přesto kráčeli neohroženě vpřed. A pak ho spatřili. Byla to postava velikosti obra. Vypadala jako golem uplácáný z hlíny, bez krku, s hrozivě vypoulenýma očima, s deformovanými končetinami, v nichž ale zjevně spočívala neobyčejná síla, o čemž svědčil i statný strom svíraný bestií jako kyj. Ten ale nebyl jedinou zbraní stvůry. Obluda se vyřítla na Nurnské a z

očí jí vyšlehly dva blesky. Yall zaúpěl, ale výhružně zamával mečem a vrhl se rovněž do boje. Rána z kyje mu prohnula hrudní pancíř, ale rovněž jeho meč nezaháležel a protal obluď bricho. A vyšlehly další blesky. To už se však stačili vzpamatovat Nurnští čarodějové alchymisté, a vrátili nestvůře blesky i s úroky. Stvíra zařvala vzteky, ale také bolestí. Cítila že umírá. Nemohla se měřit se spojenou silou Nurnských mágů, kteří do ní napálili, co se dalo (kromě Riena ovšem, který jak známo kouzlí přerušovaně). Kyj znehodnotil ještě Yallův nárameník, ale pak už Rebled milostivým úderem skončil život bestie.

Druzi si malou chvilku oddechli, ale hned se začali schánět po pokladu, který taková potvora jistě musela mít. Nalezli místnost jejíž střed byl vyplněn ohněm takového žaru, že bylo nepřijemné být se jen přiblížit. “Ha, tady je nápis”, zvolal Krubrok a hned četl: “Oheň jen mráz porazí”. “Jo, to já vim”, ozval se Rien, “Oheň porazí všechno, nic proti němu neodolá. To já vim, protože oheň je můj živl”. “To je sice možné, že seš živl”, opáčil Yall, “ale tohle bude nejspíš naopak. Krubroku, zkus tou holí nějak zapůsobit na ten voheň”. “Jasná věc”, kývl hobit, vytáhl svou ledovou hůl a začal mumlat podivuhodná zaklínadla. Oheň náhle uhasl a na jeho místě se objevila masivní rakev.

“Tý jo, do toho by se vešli dvě takový potvory co byli venku”, hvízdla Wiki a přestalo jí být do smíchu. “Tak jo”, zavelel Rebled, “Rozestavit se kolem rakve a bejt připravený k útoku, já s Darlenem vosuneme to víko”. Několik odvážlivců se přiblížilo k rakvi připravených dát se okamžitě na útěk. Víko padlo na podlahu a odhalilo mohutnou postavu v těžké zbroji. Postava vypadala jako člověk nebo spíš barbar až na to, že byla dobře třikrát tak velká a patřičně široká v ramenou. Vedle ní ležela mohutná sekera. “Hm, zbraň titánů”, zamumlal Rebled a sekeru zvedl. “Nevypadá špatně”. “Tak abysme snad pomalu šli”, navrhl Darlen a jelikož nikdo neprotestoval, družina se obrátila k odchodu”.

Většina družiníků se již těšila domů pouze Yall si chtěl ještě poradit s vodníkem a získat srdce krásné mlynářovy dcery. Družina se tedy rozdělila a zatímco většina dobrodruhů jezdila po gwendarronských městech a prodávala krásná, ale drahá a nepříliš užitečná brnění,

Rebled ve společnosti kořaly Dettora vyrazil k Brříku.

Když dorazil k mlejnu, začal se naparovat jako páv. “Tak sem přišel na toho vodníka”, pyšně prohlásil před Vavřinkou, která vyběhla z vrat. Ta se nemohla na slovo a jen sledovala válečníka, kterak se svlékl do nohavic. Yall pod záminkou rozcvičky začal dávat na odív své svalstvo a vydržel by se tak předvádět celé hodiny, ale oprávněně se obával, že se Arkus zatím ožere a jeho pomoci se nedočká. Vymyslel totiž na vodníka vychytralý plán. On sám bude plavat připraven vodníka zneškodnit, zatímco alchymista s prstenem černé vodoměrky bude běhat po hladině a lépe tak pozorovat vodníkovy pohyby.

A jak vymysleli, tak provedli. Yall s dýkou v zubech plaval směrem ke středu rybníka, Dettor ho následoval po hladině v jedné ruce kuš a v druhé flašku kořalky. “A teď si může vodník přijít, che che”, zamumlal si pro sebe alchymista, když tu vodník přišel. Rebled zmizel pod vodou. Vyvřinka na břehu si zakryla tvář. Dettor zaklel, odhodil téměř prázdnou flašku a s připravenou kuší prohlížel hladinu. Tam co zmizel Yall voda slušně bublala a záhy se objevily rudé skvrny krve. Či asi? Pak se objevila válečnickova hlava. “Plaval támhle”, ukázal Yall prstem a plival vodu na všechny strany, “Za nim”. Dettor sevřel kuši a rozběhl se po vodě. Skutečně pod vodou spatřil malou postavičku plavající o sto šest. Žádný člověk by nedokázal tak rychle plavat. Ale hobit mu na vodě v pohodě stačil. “Dělej, plav”, volal na Yalla, který supěl za ním, “plave támhle”.

Tak dorazili do zadní části rybníka, kde už začínal les. “Fuj, tady je hrozný bahno”, klel Rebled, kterému se řídké bahínko lepilo na nahé tělo. “Zmizel tady v rákosí”, hlásil Dettor a rozhlížel se. Poslední stopu vodníka držel již jen díky vlnám na hladině, protože ve zvířeném bahněm zčernalé vodě nebylo nic vidět. Yall prozkoumal rákosí. “Neni tu, musíme to prohledat kolem”. Dettor se vydal na procházku okolo rybníka a Yall pomalu plaval za ním.

Arkus kráčet po břehu a pečlivě se rozhlížel po rákosí, když v tom zahlédl koutkem oka jakýsi pohyb. Podíval se pozorněji a spatřil na vrbě malého zeleného mužíčka kterak si spravuje botu. Ozvalo se zadrnčení tětiny a mužíček vyjel bolestí. Náraz šipky ho srazil ze stromu, ale překvapení rychle opadlo a on se

rozběhl k vodě. Dostihla ho další Dettorova šipka, ale stejně by už už dosáhl vody, když se před ním vynořil Yall s dýkou připravenou udeřit.

Vodník klesl na kolena a sepal ruce. “Prosím, milost”, zvolal pisklavým hláskem a sklonil hlavu v očekávání smrtící rány. Yall se zarazil. Tohle nebyl ten, co se ho sanžil stáhnout. Neměl žádné stopy po jeho dýce, kterou předchozího soupeře téměř rozpáral, jen dva šípy v těle. “Počkej”, zarazil v poslední chvíli Dettora, který už už se chystal vyslat třetí šipku, která by nepochybně byla nebožákovi osudná. Válečník zandal dýku a chytil vodníka pod krkem. “Proč tady topíš lidi?”, zeptal se rázným hlasem. “Neubližujte mi”, skuhral vodník. “Jestli nebudeš odpovídat, tak ti ublížím tak, že na to do své brzké smrti nezapomeneš”, pohrozil Yall. “Budeme tě sušit nad kamnami, he he”, doplnil Dettor. “Tak proč topíš ty lidi?”, zamračený Rebled zopakoval otázku. “Já je netopím, fňuk”, zakuňkal vodník. “Nelži”, zahrozil válečník a zvýšil stisk. “Já vážně nikoho netopím, to dělá Vodrák, von mě bije”. Jelikož byl vodník celý mokrý, nedalo se poznat jestli kapky na tvářích jsou slzy. “Tak vy ste tady dva”, podivil se Dettor a rovněž Yall vypadal překvapeně, “A jak se menuješ ty?”. “Já sem, fňuk, Kapran”.

“Ty ho asi nemáš moc rád”, zakřenil se Rebled, kterému blýskl hlavou nový nápad. “Ne”, zapištěl vodník, “bije mě, sebral mi můj domeček a já musím bydlet až tady v bahně a všechny topí a už se nikdo nekoupe...”. “A ty si lidi netopíš?”. “Topil”, přiznal se vodník se sklopenou hlavou, “ale jenom vobčas a už je to dávno”. “Tak poslouchej”, zvýšil Rebled hlas, “ty teď budeš se mnou do vody a pomůžeš mi toho druhýho najít. Pak mi slíbíš, že už tady nikoho nebudeš topit a já tě pustím”. “Ale on mě zbije”. “Nezbije, to ti zaručuju”, ošklivě se usmál válečník. Vodník lehce pokýval hlavou. Stále ještě nevěřil, ale měl naději. Za chvíli už plaval přivázaný na špagátě k Yalloví a hledal svého zlého soka.

Netrvalo dlouho a hladina rybníka se opět zbarvila krví. Kapran se hned po začátku souboje hledě ztratit, ale Yall smýčkou uvázal pevně. Brzy ho silné ruce vytáhli na hladinu. “Tak, hotovo”, prohlásil Yall, “Ten tvůj Vodrák je po smrti. A teď mi slib, že nikoho nebudeš topit”. “Ani někoho malinkýho”, snažil se

vodník smlouvat. “Malinkýho už teprve ne”, zamračil se Yall a výhružně sáhl po dýce. “Slibuju”, řekl rychle Kapran. “Fajn, ale pamatuj si to, protože jestli to porušíš, tak si tě najdu”, pohrozil ještě Rebled, načež mu rozvázal pouta a vodník zmizel pod hladinou. Ještě stále nemohl uvěřit svému štěstí.

Pak se vydal ke břehu, kde na něj napjatě čekala Vavřinka. “A je to”, oznámil jako by to dělal denně, “Už se můžete koupat”. Dívka zčervenala a sklopila oči. Tolik toho chtěla říct, ale jazyk jí uvízl v hrdle. Mohl by se o ní takový silný muž vůbec zajímat? Ale Yall se zajímal. Chvilí se předváděl před dívkou a pak se nechal pozvat na koláč. Hned rozhlásil konec vodníka a když se sám ještě několikrát vykoupal, našlo se několik odvážlivců, kteří také vlezli do vody. Za to mu patřila nehynoucí vděčnost trkanského lidu, především tedy dětí, a rovněž pozvání od mlynáře, který jemu a Dettorovi poskytl přístřeší, neboť si zájmu své dcery povšiml, a rovněž toho, že Rebled nesmrdí grošem. A zatímco se Dettor opíjel s podomky, Yall strávil příjemné chvíle na seníku.

Rebled ovšem nebyl žádný nezodpovědný hejsek, který by pletl děvám hlavy pro nic za nic. O dva týdny později se navrátil do Liscannoru, kde pojal za manželku Vavřinku ze Mlejna.

Novinky liscannorské

1) Jen pro pořádek opakují, že jsou v obci na prodej následující domy a to:

Dům č.p. 4. Původními majiteli byla rodina Lískovic, dům byl nějaký čas opuštěný, až jej koupil Kryšpín Pěnipírko, který celý dům pořádně opravil (tedy nechal opravit). K domu, dobře stavěnému dřevěnému stavení, přináleží obrovská zahrada. Dům je k mání za 6800 zl. i se zmíněnou zahradou. Bez ní samozřejmě levněji.

Dům č.p. 29. Jde se o kamenný dům s dřevěným podkrovím a velkou pecí, který patřil trpaslíku Traskatulovi, dům je poměrně prostorný, masivně stavěný a nový, jeho cena je 9000 zl. K domu patří větší pozemek. Z oken výhled na rybník a Jantern.

Dále pozemek s připsaným č.p.34 se

základy se dává k prodeji. Jde o bývalý majetek Violy Pelouchové, která odešla neznámo kam a bude tomu jeden rok, co o sobě nedala vědět. Tato hrubá stavba je za 1000 zl.

2) Další věci v pořadí liscannorských novinek je místo hrobníka. Luncius Nórienský vykonával tuto funkci po několik let svědomitě a patří mu za to velý dík. Leč odchází zakalit své tělo v boji.

Tedy hodně štěstí, trpaslíku, necht' tě ruka bohů před nepřízní osudu ochrání!

Proto se hledá osoba, která by zastala tuto po velkou část roku nenáročnou práci. Jedná se o udržování pořádku jak na hřbitově, tak i v márnici, starost o hroby a ku žalu všech i kopání hrobů a zařizování pohřbů.

3) Šťastnou novinou je, že se celá Nurnská družina vrátila zpět, i když poněkud po částech. Rabiňák Švácnul požádal o občanství, jež také dostal.

4) Myšilov sklídl již druhou úrodu z Janternu, jenž roste poblíž cesty ke královskému městu. Síly, která dříme v těchto podivuhodných plodech, se chytil theurg Dyni Longodon a rozhodl se ji zachytit v pěti lektvarech. Tyto lektvary má prozatím u sebe a k dispozici by je měl dostat příští vůdce družiny, který, jak pevně doufám, odmění Dyniho patřičným podílem na kořisti (bude-li jaká v d'ablem osídlené zřícenině).

Darlen Moorhed,
sedmý starosta liscannorský

Vyhlášky liscannorské, ještě jednou...

Vyhlášky liscannorské, ještě jednou a doufám, že naposledy.

Darlen Moorhed, sedmý starosta liscannorský

Protože v předchozí části o lovení v okolních lesích nebylo jasné, co znamená pro osobní potřebu, vychází vyhláška tato znovu, pro pořádek celá a definitivní.

Jest' přísně zakázáno lovit v panských či dokonce královských oborách at' již pro zisk peněz či potravy, neboť jen králi přísluší, kdo v jeho lesích hospodařiti může, a jemu náleží uložiti trest za překročení zákona...

Živiti se lovem v okolních lesích, náležejících pod královské město Nurn, je možno jen v královských barvách, tudíž státi se královským lovcím, jenž je zodpovědný za stav zvěře v lesích...

III-39

Toliko gwendarronský zákon.

V lesích přináležejících obci je možno lovit pouze pro svou potřebu, s výjimkou obor, jak praví zákon. Je zakázáno lovit spárkatou zvěř v době plodení mláďat a v době říje.

Pouze pro svou potřebu znamená, že roční živá váha zvěře nesmí překročit dvojnásobek váhy lovce a zároveň se nesmí ročně ulovit více než 30 kusů od jednoho druhu zvěře (z toho důvodu, aby z lesa nezmizelo 80 křepelek). Nikde nesmí zůstat ležet mršiny. Lovit se smí jen dospělá zvířata. S kůžemi, které nenajdou uplatnění, je možno jít na trh, kde se platí poplatek z prodeje tovaru. Prodej masa z ulovených zvířat bude posuzován jako pytláčení, a tudíž podléhá gwendarronskému právu.

Školní pokladna - vyhláška

Vážení rodičové, vážený pane řídící Rhandire Hekhleme,

po rozhovoru s panem Rhandirem jsem se rozhodl povolit řídícímu obecní školy vybírat školné od rodičů dětí. Horní hranici stanovuji na 250 zlatých ročně za jedno dítě. Při malé návštěvnosti obecní školy dostane pan řídící částku rovnou 600 zl. nebo rozdíl této částky a školného. Vdovy vychovávající děti, jež by měly docházet do školy, a trpící nedostatkem peněz, mají možnost požádat o zaplacení školného z obecní pokladny.

Pan Rhandir samozřejmě nemusí vybírat plnou výši školného. Na konci školního roku mi pan Rhandir ukáže záznam, jak se svěřenými penězi nakládá.

Doufám, že tato změna povede jen k lepšímu.

Darlen, starosta Liscannoru

Prase je to samé jako kůň nebo osel nebo Burbbag

Yall Rebled z Hedu, pomocný učitel tělopružby, rozmlouvá s Klabzejem Myšilovem, strážcem Janternu.

Začneme odlehčující otázkou. Co jsi měl dnes k obědu?

To je velice zajímavá otázka. Samozřejmě, já doma vařím na ohništi, které mám přímo ve stodole a nahoře mám proraženou díru, kudy uniká kouř, a dneska jsem si dělal výběrnou věc, je to bukvicový koláč. V podstatě se to sestává z bukvic, které se namelou, udělá se z nich mouka a hodí se do toho pár vajíček, která nosím od slepic z vesnice, které pěstoval pan Třaskatul, které tedy bohumžel dneska spíš zdivočely, a to se hodí na kámen, normálně se to upeče. Je to výběrná věc, někdy tě mohu na takovou baštu pozvat.

A teď' již vážně. Přišel jsi do družiny jako potulný žebrák, bez měďáku v kapse. Jak tě vůbec napadlo přijít do Liscannoru?

Ono to má trochu širší souvislosti. Když jsem opustil svého otce, věděl jsem, že se chci blíže dostat k přírodě a poznávat ji a obětovat jí svůj život. Život poctivého člověka. Takže jsem se potloukal od města k městu, od vesnice k vesnici a vydělával jsem si opravdu žebrotou. Ne nadarmo mi lidé říkali Tulák Myšilov, což jsem dokonce bral, toto přízvisko, s pýchou. Do Liscannoru jsem se dostal na počátku zimy, kdy jsem tušil nebo věděl, že moje jediná šance přežít by byla v nějakém vězení, popřípadě u nějakého dobráka, který by mě nechal na zimu ubytovat, neboť jsem si nemohl dovolit zaplatit si hostinec a podobně. Takže jsem si vybral spíš vesnici, kde takovýchto dobráků bývá víc, lidé jsou tam prostší a podobně. A opravdu děkuji bohům, hlavně Smrkenovi, mému velkému ochránci, že jsem se dostal na pozemek právě pana Melchizedecha, neboť to byl skutečný dobrák a já jsem okamžitě poznal, že ten pán mě bude nejen hostit a živit a ubytuje mě ve své stáji, ale tušil jsem, že i by nepřišel na to, kdybych mu občas ukradl nějaké peníze nebo si různě jinak přilepšil. A s tím souvisí i můj vstup do Nurnské družiny, protože moje první setkání s Nurnskými bylo... ve chvíli, kdy v hostinci U hrocha, kam jsem samozřejmě nechodil, protože jsem na to neměl,

došlo k bitce s cizáky a mně se podařilo ty cizáky okrást přibližně o nějakých pět set zlatých, dneska je to směšná částka, a tyto peníze jsem ukradl a schoval si je u Melchizedecha na zahradě, který nikdy na to nepřišel. Takže asi tak.

Tvoji první výpravou byl zimní pochod k Soyohradu. Říká se, že dobrou polovinu cesty tě ostatní vlekli sněhem na vlastních bedrech. Jak vzpomínáš na tyto své počátky?

Cesta na Soyohrad je jedním z mých nejkrutějších a nejdrsnějších zážitků v celém životě. Byla to příšerná událost a příšerná životní zkušenost, která tedy v mnohém mi také dala, když se na to dívám zpětně, ale nikdy bych se tam nevracel znovu. Z této výpravy si toho pamatuji jen málo. Většinou jsem buď' byl v bezvědomí, nebo omrzlý, nebo jsem jel odevzdaně přehozen přes koně. Začátky byly strašné, jsem rád, že jsem je přežil. Přišel jsem tam o jednoho z mála psů, kterého jsem získal od svých mistrů darem, aby mi pomáhal na cestách. V podstatě v hlavě z toho mám jenom mráz, bolest, krutost a umírání. Jsem rád, že to mám za sebou. Ještě dneska se mi rosí čelo, když si na to vzpomenu a v noci mě straší noční můry.

Po návratu ze Soyohradu byl šestým starostou Liscannoru zvolen kroll Burbbag, se kterým ses dostal do konfliktu. Pověz nám o tom něco.

Kroll Burbbag byl pro mě, a nejen pro mě, i pro celou obec Liscannor kapitolou samotnou pro sebe. Já jsem v té době měl problém, který částečně mám i dodnes, že jsem se potřeboval dostat blíž přírodě, blíž lesu, a snažil jsem se trochu nešťastně naklonnost lesa nad Liscannorem získat, tudíž jsem různě po lesích halekal a vzýval síly mně blízké, což se mi samozřejmě nepodařilo. Nejen že jsem si les znepřátelil naprosto vůči sobě, ještě jsem si znepřátelil okolní obyvatele Liscannoru a přilehlých obcí, když jsem nešťastnou náhodou vystrašil malé děti na roští nebo na houbách, dnes už nevím, a starosta Burbbag, myslím si, po právu zakročil. I když je pravda, že se nikdy nesnažil mě pochopit, protože samozřejmě to byl příklad sám za sebe těch lidí, kteří přírodě vůbec, ale vůbec nerozumějí a dělají si z dost zásadních věcí legraci. Měl jsem s ním konflikty i dále, zvláště poté, co napadal ženu tehdy už mrtvého pana Melchizedecha, jmenovala se Glassal... jmenuje se Glassal, u níž jsem žil ve stáji, nebo v té době už jsem vlastně měl podkrovní

komůrku. On v podstatě svou sílu si vybíjel na vdově, která se nemohla bránit, což jsem z dost pochopitelných pohnutek nemohl nechat jen tak být. Takže kroll Burbbag byl pro mě člověkem nebo starostou, který v podstatě více žvanil než jednal, a když jednal, tak vždycky z toho byly jenom maléry a potíže a slzy těch, co se nemohli bránit.

Především v prvním období tvého působení v družině se o tvé osobě říkalo, že máš mnoho osobních komplexů a jsi povahy značně nevyrovnané až hysterické. Chtěl bys to vyvrátit, případně to nějak odůvodnit?

Jestli jsem byl povahy hysterické, to je věcí diskuse, na to můžou mít různí lidé různý názor. Já si myslím, že to není pravda. Ovšem jestli jsem byl nevyrovnaný, to pravda je, to přiznávám, veškeré moje komplexy, které jsem v té době měl a které způsobovaly moji jistou duševní nestabilitu, vyplývaly z toho, že jsem se snažil jaksi až zbrkle, až moc rychle splynout s lesem, který mi přátelsky nakloněn nebyl a neměl jsem tedy jako druid... neměl jsem v podstatě pevné postavení nebo místo, kde bych se mohl jaksi s mým duchem Smrkenem... kde bych s ním mohl rozmlouvat, takže je možné, že navenek ve vztahu k ostatním družiníkům a spoluobčanům v Liscannoru jsem mohl působit jaksi nevyrovnaně. Ovšem bylo to dáno tím, že jsem se snažil být dobrým druidem a nedařilo se mi být ani dobrým člověkem.

Zakoupil jsi zchátralý domek po Tanrisovi z Álfheimu, který ses snažil uchovat v původním, značně neutěšeném stavu. Do stavení sis na zimu dokonce nastěhoval dvě prasata. Souvisí to s tvým vztahem k přírodě?

Ten zchátralý domek po Tanrisovi z Álfheimu, dá se říct, byla barabizna. Koupil jsem ho za hříšné peníze od tehdejšího starosty Burbbaga, i když jsem si mohl za ty peníze dovolit dům nový, ale byl to jeden z kroků, jak jsem ve své marné snaze souznít s lesem nad Liscannorem... ke kterému jsem přistoupil a marně jsem si myslel, že jaksi v takovém domě budu víc otevřený k silám přírody. I když vlastně jestli jsem si tohle marně myslel - otázka je, co bude za pár let. Možná že to byl dobrý krok a ukáže se to jako dobrý krok. Do domu jsem si nastěhoval prasata proto, abych tam nebyl tolik sám. Přemýšlel jsem o tom dlouho, jaká zvířata si pořídím, a rozhodl jsem se k prasatům z toho důvodu, že plno lidí si myslí, že vepři jako

takoví jsou tvorové nečistí a špinaví a smradlaví, a v podstatě když někdo o někom řekne, že je prase, tak je to nadávka. Chtěl jsem ukázat, že prase je to samé jako kuň nebo osel nebo Burbbag, chceš-li.

Bojíš se stále vstupovat do liscannorského lesa? Případně proč?

Je pravdou, že dnes už se do liscannorského lesa vstupovat nebojím. Chodím tam, dá se říci, rád k Věrnému dubu, kde rozmlouvám s duchy lesa, ale je také pravdou, že v tom lese je hodně špatného, hodně zla a prohánějí se tam divné bytosti, jestli se to tak dá říct. Jsou to síly, které nejsou přátelsky nakloněné mně jako osobě. Ten les... dnes se ho nebojím, ovšem nezískal jsem k němu žádnou zvláštní lásku a není to to místo, které ve svém životě hledám.

Když říkáš Věrný dub, myslíš tím Sarimův dub?

Pokud mohu podle řečí lidí, žijících v tomto kraji, soudit, tak se pravděpodobně jedná o Sarimův dub, což já jako označení toho vzrostlého a krásného stromu neuznávám. Jsem ochoten přistoupit na název Strom Zlého ducha.

Nikdo ti nemůže upřít, že jsi upřímným zastáncem druidství a všeho, co s tím souvisí. Kdo tě přivedl na myšlenku života souzníciho s přírodou? Čím je pro tebe Smrken, kterého mnozí považují za tvého patrona?

Kdybych nebyl upřímným zastáncem druidství, to by mi mohl upřít jedině tak druid nebo člověk, který přírodě rozumí. Rozhodně tuto věc nemohou posuzovat jaksi obyčejní ostatní lidé, kteří do těchto věcí nevidí. Na myšlenku života souzníciho s přírodou mě přivedl nevědomky otec už svojí výchovou vůbec, svými pohádkami, svým vyprávěním, tím, jak mi ukazoval zvířata, rostliny, les. Vedl mě k tomu celý život, takže já jsem, dá se říct, vlastně na tu myšlenku sám nenarazil, ta prostě ve mně byla možná už před mým narozením, možná při mém narození, ale rozhodně ten okamžik, kdy bych se obrátil nějakým směrem, ten si nepamatuji. Jde to se mnou pořád. Smrken je nejvyšší z duchů, které uznávám. Někteří lidé vlastně... duch je pro mě to, co pro některé lidí je bůh, nebo bohové. Smrken je pro mě tedy nejvyšším z duchů, duch lesa a stromů, a tomu jsem oddán svou službou, protože jenom on je

vlastně mým zrcadlem. V jeho jednání vůči mně se zrcadlí to, jaký já skutečně jsem, a to beru za jediné a podstatné.

Co ti dal do života druid z Nové Tehaly Melechor a co pro tebe znamenala návštěva ve Slunečním chrámu?

Setkání s druidem Melechozem, ke kterému došlo v lesích u Nové Tehaly, bylo pro mě rozhodujícím a takovým stěžejním okamžikem v životě. Tam vlastně došlo k naprostému zlomu v mé cestě a já jsem si uvědomil, co jsem a co chci, a kam kráčím, která je moje cesta. Melechor mi ukázal něco jako světlo, ukázal mi vlastně jakým životem žije druid, který svému druidství obětoval veškerý a celý svůj život, a ukázal mi Sluneční chrám a moc duchů, když se využívá tak, jak se má. Ve Slunečním chrámu jsem skutečně cítil sílu, naprosto obrovskou sílu duchů a stál jsem tam s hlavou skloněnou a viděl jsem, jak jsem nedokonalý a jak jsem v mnoha věcech špatný. Také jsem tam vlastně stál úplně na jiné straně než zbytek družiny, protože ve Slunečním chrámu ležela spousta kořisti, o čemž jsem věděl, ale což jsem se rozhodl vlastně zamlčet nebo ovlivnit tu družinu tak, aby tyto věci po mrtvých a po pohřbených ve Slunečním chrámu vlastně nechala na svém místě. A jsem hrozně rád, že jsem si tam přímo i na drtivost těch sil, když je člověk zneužívá... že jsem se přímo toho sám dotkl. A cítil jsem, že se tyto síly nesmějí pokoušet, ale když od nich člověk nechce mnoho, tak že jsou schopny pomáhat, což se dá dokladovat na pařátu paní Wulpin Zivrilové, manželky mého přítele... mého nepřítele Lambarda.

Z Nové Tehaly pochází však i manžel Wulpin Zivrilové, lovec Lambard. Není žádným tajemstvím, že Lambarda nesnášíš a krom jiného jej obviňuješ z pytláctví. Ozval se i hlas, že je to proto, že na něj žárlíš kvůli jeho manželce Wulpin. Co ti na Lambardovi tolik vadí?

Každý z družiny musí potvrdit, že lovce... nebo lovce, no, pana Lambarda nesnáším už od prvního okamžiku, kdy se vůbec v družině vyloupil. Stalo se to tak, že se objevil psím sádlem pomazaný chlap na kraji lesa a řekl, že nás vyvede z problémů a že nás ze všeho vyseká. Potom se tento člověk ještě ke všemu přestěhoval do Liscannoru, pojal za manželku Wulpin Zivrilovou a musel jsem ho mít na očích dál a mám ho na očích až do dnešních

časů, neboť si postavil domek naproti mému domu, aby mi koukal do oken, což beru za provokaci. Ale nemám ho rád z jednoho a jediného prostého důvodu. Je to pytlák. Pro mě je to obyčejný pytlák, který chodí do lesa a tam podřezává zvěř, a tu potom po večerech do sebe láduje a zbytky prodává. A jak řekl sám Vrána, tak i do Vranigostu do jejich nálevny. Nemám ho rád i z jiných důvodů. Obdivuji a uznávám lidi, kteří něco dokázali, ale na nichž jsou i vidět jejich vady, a kteří s těmito vadami nebo určitými problémy žijí, vědí o nich, nezakrývají je a snaží se je napravit. Lovec Lambard je, podle svého vyjádření, naprosto dokonalý atlet, který běhá po lesích jako veverka a podřeže, na co přijde. Je to člověk, který se žádnou prací neživí, k ničemu se nevyjadřuje, je to prostě můj nepřítel. Nemám ho rád. A jestli se říká, že na něj žárlím kvůli jeho manželce Wulpin, já nemám proč na něj žárlit. Nemám žádné předsudky vůči jiným národům, nevdám mi Wulpinina barva pleti, i když je pravda, že se mi z tohoto důvodu také příliš jako manželka nelíbí, kdybych si to měl představit. Takže kvůli ní na Lambarda nežárlím, ale je pravdou, že o Wulpin si myslím samé dobré věci. Poznal jsem ji na několika výpravách a vím, že je to správná žena. Proto se mi nelíbí, když po návratu do Liscannoru ještě musí bránit svého manžela, který není schopný se jí ani zastat. K ní cítím úctu, k jejímu manželovi ne.

Novým starostou po Burbbagovi se stal Darlen Moorhed. I jemu vyčítáš mnoho věcí. Starosta tě dokonce veřejně obvinil ze lži ohledně toho, komu patří posvátný strom Jantern. Jak to tedy bylo, kdo má pravdu?

Když se stal po Burbbagovi starostou Darlen Moorhed, byl jsem tomu skutečně rád. Je ale pravdou, že... jsem potom té svojí radosti trochu želel, protože se ukázal jako starosta velmi nerozhodný, který udělal spoustu chyb, ke kterým se ještě odmítal přiznat. Myslím si, že ty problémy, které jsem mu vyčítal, byly pravdivé. Když mě starosta obvinil ze lži, tak jsem to vzal tak, že stejně mu nějakou lež... nebo že stejně se jaksi neočistím, protože ten rozhovor mezi námi ohledně vlastnictví Janternu probíhal mezi dvěma očima. Ovšem nedávno mi dala náhoda za pravdu, když sám starosta se z této lži obvinil sám hned několikrát. Protože hned několikrát mluvil tak, jak mluvil před mými očima, že Jantern patří obci, a hned několikrát poté se zase popířel a zase to nechával družině, ten strom. Takže myslím si, že

starosta se sám usvědčil ze lži a každý si udělá obrázek jaký si udělá.

V poslední době jsi se nechal slyšet, že jseš pro odvolání starosty Moorheda z funkce. Proč?

Když začaly ty problémy a aféry kolem starosty Moorheda, je pravda, že jsem do něj hodně, hodně štůural ve svých článcích a ve svých řečech, ovšem nikdy jsem nebyl rozhodnut ve chvíli, kdy by došlo k hlasování o jeho sesazení, nikdy jsem nebyl rozhodnut zvednout ruku pro jeho odvolání. Ovšem potom se starosta Moorhed jaksi pochlapil a dal do pořádku několik věcí, což mě opravdu rozradostnilo, ale došlo k události, kdy starosta Moorhed rozděloval druhou úrodu z Janternu. Nejen, že ji rozdělil úplně jinak, než předtím v rozhovoru na stránkách Lyškánory jaksi proklamoval, ale navíc ji rozdělil úplně nesmyslně a naprosto se zhroutil při rozhodování o rozdělení této úrody. Zhroutil se a... vypadal, že bude potřebovat ošetření nějakého felčara. Proto jsem se rozhodl, že v případě, že jaksi bude vznesen návrh na odvolání starosty Moorheda z funkce, tak já se přidám. Ač Moorheda jako družiníka uznávám na jednom z prvních míst.

Na jakou družinovou výpravu vzpomínáš nejraději? A je v družině někdo, komu důvěřuješ více než ostatním?

Na tuto otázku ti asi nedám uspokojivou odpověď. Dá se říci, že nemůžu z těch výprav, na které jsem... které jsem absolvoval, jaksi vybrat jedinou, která by se mi líbila víc než ty ostatní. Ono to vychází z toho, že já vlastně nejsem pravý dobrodruh v pravém slova smyslu, jako mnoho ostatních v družině. A další, proč nemůžu vybrat žádnou výpravu nade všechny jiné, je fakt, že například v Soyohradu jsem málem umrl, když jsme se honili po pralesích za ještěrci, tak jsem zase prorostl do mechu a stal se ze mě pralesní podrost, a v Karwellu jsem dostal sukovici proradného druida, která mi málem rozštípla lebku, a například teď, když se vydáváme na výpravu na starý hrad, nebo na zříceninu hradu poblíž Lakýše, tak zase na mě spadla bomba. Já v podstatě stále stojím na hraně smrti a nemůžu tedy vybrat žádnou výpravu. Je pravda, že když jsme se potulovali pralesy, jak už jsem o tom mluvil, kde mě ještěrci umlátili k zemi a já začal prorůstat do pralesa, takže na jednu stranu sice to byl krušný a tragický zážitek, na druhou stranu jsem byl vlastně tomu lesu ve svém životě nejbliž a vnímal jsem to

proublávání do těch spodních vrstev půdy... jsem vnímal s poměrně zajímavými pocity. Co se týká důvěry v družině, měl jsem jednu dobu okamžik, kdy jsem důvěřoval. Bylo to v době, kdy jsme se potloukali po Karwellu a honili šileného Bukvoje Drapláka. Tam jsem se dostal jaksi mezi Darlena Moorheda, Traskatula Drtinosu a krolla Burbbaga, kdy jaksi jsme měli určité ujednání o bojové formaci, která mně dávala možnost lépe přežít a mohl jsem být aspoň něco platný, což mi do té doby nikdo takovou možnost nedal. A v dnešní době přímo přítele jako takového nemám, pokud to mám měřit nějakou ryzostí, ale je pravda, že jaksi uznávám vůdcovské schopnosti Yalla Reblleda a uznávám mistry v oboru, například mistrovství alchymisty Dyniho Longodona. Ač k jeho osobě mám mnoho výhrad, tak jeho mistrovství беру za největší mistrovství, jaké jsem kdy měl možnost vidět.

Jakou bys chtěl hrát v družině úlohu do budoucnosti? Bereš si na výpravy již více šípů? A pořídíš si někdy psa?

Ani nejde o to, jakou bych v družině chtěl hrát úlohu, ono spíše do této úlohy jsem tlačen. V okamžiku, kdy hraničářka Wulpin nechodí na výpravy, protože jezdí s Lambardem jaksi do Nové Tehaly na odpočinek, a Darlen Moorhed prohlašuje, že není žádný léčitel, což v zásadě nechápu, tak moje úloha musí být zákonitě to, že nějaký léčitel v té družině být musí a tudíž já musím veškeré úsilí jaksi směřovat právě tímto směrem. Co se týče poznámky o tom, jestli si na výpravy беру více šípů - neberu si více šípů. Nosím stále svůj naplněný toulec a když šípy dojdou, tak si koupím nové. Ale nikdy jsem se neřadil k těm, kteří po boji běhají mezi mrtvolami a podle opeření hledají své šípy a tahají je z krvavých ran. To já si spíš radši ty peníze do toho věnuji a šípy si koupím, než abych je rval z mrtvol. Jestli si pořídím někdy psa, to беру jako hodně škodolibou poznámku, protože sám z tohohle mám trauma. Už jsem absolvoval několik jaksi školení u svých mistrů a zřejmě jsem nebyl tak dobrý žák, vždycky ti psi vyzbyli na ty lepší. Já jsem se spíš řadil k těm horším, protože moje rozřekánost, kdy jsem myšlenkami stále zalétal do lesa, byla na škodu a já jsem při jaksi hodinách, lekcích, nebyl tak pozorným žákem, abych si zřejmě toho psa u svých mistrů zasloužil. Doufám, že se mi to příště podaří a mistři mě ohodnotí jako lepšího žáka.

A poslední otázka. Tvé přízvisko Klabzej prý

pochází podle názvu legendárního stromu stejného jména. Spatřil jsi někdy ten strom na vlastní oči? Jak vypadá?

Tak především, Klabzej není moje přízvisko, ale moje jméno. Moje přízvisko, které jsem si dal a které mi vlastně dal starosta Burbbag, bývalý, je Strážce Janternu. Jmenuji se Klabzej. Toto jméno mi dal otec podle stromů, které rostly u našeho domu. Ty stromy jsem samozřejmě viděl, jenomže byl jsem tak malý, že si je moc dobře nevybavuji. Takže jsem ti schopen říct tolik, co kterýkoliv jiný laik, který nezná můj obor, a můžu ti odpovědět, že měl kořeny, kmen a zelené listy. Jelikož klabzej neroste... nikde jsem ho jinde neviděl a vlastně klabzej uznávám jako takovou vyšší rostlinu, tak jej neustále hledám. Je to jeden z mých takových cílů, objevit klabzej a zasadit si ho na svojí zahradě. A tak hledám. Proto jsem se také dostal do sporu s Joachalentem Sallentem, když jsme v Karwellu našli semena Janternu, tenkrát jsme to ještě nevěděli, a já jsem si z toho pytlíku dvanácti semen tři ulil do kapsy ve víře, že třeba z toho vypěstuju klabzeje a pak mi pan Joachalent za to pěkně vyčinił a jsem dodnes rád, že mě tenkrát před družinou jaksi neshodil. Protože kdo ví, jak by to tenkrát dopadlo.

Bohatství a sláva mé jméno nemine

V dnešním rozhovoru bych rád čtenářům Lyškánory představil člena Nurnské družiny, pana Rabiňáka Švácnula. Je to plnokrevný barbar, šestadvacetiletý rodák z gwendarronské vísky Trkany, v současné době se živí nájemným válečnictvím. Trkanští sedláci jej mají za světoběžníka a muže činu. Jeho osobním symbolem je červená jahoda se zeleným olistěním.

Klabzej Myšílov

Je známo, že pocházíš ze selských poměrů. Pověz nám něco o rodině, ve které ses narodil. Kdo byli tví rodiče, kolik jsi měl sourozenců?

Narodil jsem se 10. chladna 1027 ve vesničce Trkany. Můj otec se jmenoval Růstoslav a musím teda říct, že svému jménu byl věrný. Opravdu to byl dobrý sedlák a na co sáhl, to se mu podařilo. Moje matka se jmenovala Rozmila. Měl jsem dva sourozence - staršího bratra a sestru Rozárku. Bratr byl starší, narodil se v roce 1023, a sestra

Rozárka byla mladší, narodila se v roce 1031. Moje dětství bylo v podstatě radostné. Víím, že akorát naši vesnici Trkany sužovali loupežníci, kteří vždycky přišli v době sklizně a pobrali část naší úrody. Ale v tu dobu já jsem byl dítě a tyto okolnosti jsem zamlada tak moc nevnímal. Akorát víím, že vesnice čítala tenkrát asi devět statků. Byl tam velký mlýn s rybníkem, kterého se všichni báli, protože v něm sídlil vodník. Samozřejmě my děti jsme dělaly veškeré lotroviny. K rybníku jsme se teda báli, neb jsme to měli zakázáno, ale když byly parný léta a vodník nemohl vyběhnout z rybníku, neb by mu uschl šos, tak jsme dělali různé blbovinky. Z dálky jsme mu tam házeli do rybníka kamínky a víím, že párkrát jsme udělali i to, že jsme vrbu, na který vodník za úplňku sedával, namazali kolomazí a pak jsme se těšili na noc, kdy zalezeme do svých postýlek, necháme otevřené okno a počkáme, až měsíc vyjde nad Trkany a uslyšíme temné žbluňknutí, jak vodník zase spadnul z vrby. Můj starší bratr s náma právě dělal tyhle blbiny a já jsem k němu vzhlížel, neb jsem byl o čtyři roky mladší. Víím, že můj bratr byl kápo mezi místními dětmi a byli jsme tenkrát nadšení povídačkama, který ženské povídaly při draní. Byly to povídačky o dobrodruzích, který táhnou krajinou a nikdy se nikoho nezaleknou. Ani draka ne. Víím, že můj nejstarší bratr mezi dětmi začal organizovat takovou družinu a začali jsme si chvíli na družiníky hrát. Tuto družinu jsme pojmenovali vlastně po mém bratru, jmenovala se Rajmundova družina. Víím, že pár dětí z Trkan a z okolí se k ní hlásilo. A právě to bylo... díky tomu se stala jedna tragická událost. Když se rodiče připravovali na žně, v létě, a my jsme zase očekávali příchod banditů, kteří brali našim rodičům část úrody, my jsme se rozhodli, že se taky nikoho nezaleknem a půjdeme banditům vstříc. Samozřejmě, že rodiče na nás neměli moc času, neb se připravovali na žně, my jsme se tajně ozbrojili. Samozřejmě, že naše ozbrojení bylo v podstatě nulové, když na to koukám z dnešního pohledu. Někdo si vzal srp, někdo si vzal... cep, do kterýho nabil pár hřebíků, a rozhodli jsme se, že vyrazíme na severovýchod, z něhož loupežníci přicházeli. Šli jsme asi tak dva dny, již si teď přesně nevzpomínám, k lesu, kde loupežníci byli. Samozřejmě celou cestu jsme měli silácké řeči, kterak loupežníky zrubáme a kterak všichni nás budou opěvovat coby hrdiny. Ale samozřejmě jistě všichni víte, kterak to mohlo dopadnout. Dopadlo to naprosto nezdarem a tragédií. Přišli jsme k lesu, chvílku jsme pořvávali, do lesa se nikdo neodvážil. První, kdo se teda odvážil do lesa, byl můj bratr. Křičel nějaké

nadávky na loupežníky. Za chvíli z lesa vyběhlo pár chlapů, mezi náma se rozhostila naprostá panika a my jsme se rozprchlí. Nevím přesně kdo kdy... vím, že můj bratr byl zabit, viděl jsem, kterak prostě vyběhl chlap s mečem a normálně bratrovi uťal hlavu. Co se stalo se zbytkem... co se stalo potom přesně ani nevím. Víím, že ze čtrnácti dětí, který vlastně na tyto hrátky vyrazily, jich devět zahynulo, a jestli zahynuly přímo rukama loupežníků, nebo jestli zahynuly v okolních lesích na divou zvěř nebo ztratily směr, opravdu nevím. Víím akorát, že rodičům to potom bylo divné, hledali nás a našly se akorát ty děti, který byly naprosto otrěsený, ale v tu dobu jsem řek, že se dobrodruhem stát musím a musím bratra pomstít. Co se stalo vzápětí je vcelku logické. Naši rodiče, které v podstatě do této doby loupežníky... kteří na hru loupežníků přistoupili a odváděli jim značnou část úrody, teď přesně nevím kolik, ale víím, že to bylo docela dost, tak zavolali gwendarronskou armádu a gwendarronští, když viděli, jaký masakr se tam stal, tak poslali tam nějakou jednotku, která utrhla... učmila řádění loupežníků přítrž. Od tohoto... v této chvíli se vlastně v naší vesnici rozhostil relativní klid a, bohům žel, naše rodina oplakávala smrt mého staršího bratra.

Jistý čas jsi žil jako drobný rolník na jahodových polích, pasák krav a podruh. Jaký to byl život a proč ses rozhodl jej radikálně změnit?

Tak nejdřív bych se chtěl trochu ohradit. Jako podruh jsem nežil. Vždy jsme měli svůj malý statek, který vedl můj otec a matka k tomu, aby vzkvétal. Ale zase bych se chtěl trochu vrátit. Tak rád bych se teda znovu vrátil do roku 1036, kdy byla ona neúspěšná dětská výprava, při které zahynul můj bratr. Po této teda výpravě se v Trkanech rozhostil relativní klid a Trkany mohly žít docela poklidným a radostným životem. Bohům žel, roku 1037 bylo děsné sucho a následně na to byla strašná neúroda. Toto opravdu byl velký hladomor a lidé se snažili pouze uchránit holé životy, prodali co mohli a opravdu tento rok nebyl v Trkanech vůbec šťastný. Rok třicet osm... už byla úroda větší a víím, že otec byl... pravý sedlák a dokázal odhadnout všechny vrtochy přírody. Takže rok třicet osm už byl lepší a my jsme se vzdali. Ovšem roku 1039 otce napadla prapodivná myšlenka - napadlo ho, že na pole dáme jahody. Víím, že tenkrát se mu všichni ve vesnici strašně smáli. Sklidil za to mnoho posměchu a víím, že i moje dobrá matka Rozmila a sestra Rozárka mu to rozmlouvaly, ale

otec, jakoby veden dobrou intuicí, si toto rozmluvit nenechal a opravdu pole jahodama osel... jahody vysázal. Samozřejmě, tak jako všechno na co otec sáhl, i toto se mu podařilo. Ten rok zase naopak, rok 1039... byla velká nadúroda a ač teda sedláci měli úrody dost, tak ceny této úrody docela klesly, takže neprodali zase svou úrodu za tolik, za kolik chtěli, a jelikož otec měl svým způsobem exotickou plodinu, která se dobře prodávala, tak nejenže nakoupil brambory v podstatě pod cenou... tak na této otcově akci jsme se docela dost vzdali. V tu chvíli... na základě této události jsme dokonce i jako jahodu si dali coby domovní znak nade dveře. Již si přesně nevzpomínám, co tam bylo předem, ale víím, že vlastně veškerý posměch, který tenkrát otec sklidil... díky tomuto... no prostě bylo mu učiněno zadost tímto jeho úsměchem... úspěchem. Co se dělo dál. Pak už jsme nepřestovali jen jahody, samozřejmě že jsme... jahody jsme teda pěstovali dál, ale nepřestovali jsme jen jahody, pěstovali jsme jak jahody, tak drobnou... tak brambory a jiné plodiny. V podstatě od roku 1039 až do roku čtyřicet devět, padesát jsme si žili spokojeným životem drobného rolníka, který mají středně velký statek, kteří dobře hospodaří, mají pár krav, mají nějaké pole, které jim stačí na obživu, a z kterých mají nějaký nadbytek, který potom prodají na trhu a smění za nějaké peníze. Další věcí, kterou bych chtěl jen tak na okraj říci, byl rok 1049, kdy se teda moje sestra Rozárka vdala a vdala se do nedalekých Rubanic. K sestře bych ještě akorát řek, že byla docela hezká, asi 170 coulů vysoká, teda na to, že byla barbarka, byla docela drobná. Pak další zlom je, že v roce 1050 má matka začala churavět. Ač otec k ní přizval felčary a ranhojiče, nějak jí to nepomáhalo a v roce padesát jedna zemřela na úbytě. Bohům žel, i můj dobrý otec časem se rozdemohl v zármutku a asi po půl roce nebo roce odešel za matkou do věčných... věčných plání. V tuto chvíli jsem se octl na statku já sám a musím se přiznat, že já jsem nebyl tak dobrý hospodář, jako byl otec. V tu chvíli začal statek upadat a já jsem se rozpomenul zase na svůj dávný sen stát se dobrodruhem. Víím, že jsem si pořídil široký meč, už ani nevím proč, ale zrovna v tu chvíli ten široký meč mě lákal. Když jsem jednou si nechal jet opravit pluh, tak jsem si u kováře tento meč zakoupil a, bohům žel teda, mé hospodářství nekvetlo tak, jak za dob otce. Začalo upadat a v roce 1053 přicházejí Nurnští do Rubnice.

Jak na tebe zapůsobilo první setkání s Nurnskými? Z dochovaných záznamů je

patrné, že obsadili tvoji trkanskou chatu, vypili všechny zásoby alkoholu a zneužili tě jako nosiče těžkého železného šrotu.

Tuto otázku bych zase chtěl uvést trošku na pravou míru. Vzhledem k tomu, jak jsem již řekl, nebyl jsem dobrý sedlák a spíš jsem si liboval večerním vyseďáváním po hospodách. Naopak to, že za mnou přišla parta dobrodruhů, o kterých jsem vlastně celý život slyšel akorát bajky, a vlastně já jsem je mohl pohostit ve svém domě a oni mi na oplátku vyprávěli o svých zážitcích, kterak bojovali s drakem, bandity a řešili plno záhad. Naopak, tohleto si myslím, že mě uchvátilo a to, že jsem mohl ze sklepa vyvalit nějaký ten soudek, jsem nebral tak, že mi tam přijde někdo, kdo mi chce se nakvartýrovat do baráku a udělat tam nepořádek. Nota bene já jsem nebyl pořádný tak, jako moje dobrá matka Rozmila. Takže nevím, jestli se tam ještě větší nepořádek udělat dal. Dále jsem byl nadšen vlastně z toho, že jsem s nima mohl vyrazit na dobrodružství, který neskončilo fiaskem, jako moje první dobrodružství s mým bratrem v Rajmundově družině. A železný šrot? Já jsem vlastně v tu chvíli poprvé viděl pořádné brnění, který jsem si nikdy nemohl dovolit, nebo nedovolil, tak v tu chvíli člověk je nadšen, že vlastně se dostane zadarmo k svému prvnímu brnění, a rád jsem teda si zajel s povozem pro brnění a samozřejmě, když tam byly zadarmo, proč by si jich člověk nevzal víc, že?

Potom přišlo zranění, když jsi v opilosti narazil do fúry se senem. Výsledkem byla několikrát přeražená ruka. Jak se stalo, že i po této nepříjemné události, nepřímo způsobené opileckou tlupou Nurnských, ses rozhodl opustit rodný dům a vyměnils jej za nájemní komůrku v liscannorské hospodě U hrocha?

Ano, je pravda, že při jedné pitce s Nurnskými jsem si narazil pravou ruku a musel jsem vyhledat pomoc ranhojiče. A bohům žel jsem nemohl, k mé velké lítosti, jít bojovat do chrámu bezejmenného boha. Bylo mi to opravdu líto, protože vlastně toto by mohla být... mohlo být moje druhé dobrodružství a... ale dobrodružství a má minulost mě natolik nadchly, že jsem chtěl ještě jiné dobrodružství zažít. A proto, když Nurnští se vrátili z chrámu bezejmenného boha ke mně do mého stavení, tak jsem odešel s nimi do jejich vesnice. Ale abych řekl úplnou pravdu, musím taky podotknout, že mé stavení bylo už částečně zadlužené mým nevalným sedlačením, tak v tu

dobu jsem udělal akorát to, že jsem zašel za panem Severinem. Tam jsem napsal, že statek tak jak je, se všemi dluhy a tak jak stojí, odkazují své sestře Rozárce, která bydlí v Rubanicích, a odešel jsem s Nurnskými. Nakolik mě k tomu vedla touha po dobrodružství a nakolik mě k tomu vedla má nechuť rolničit, to nechť si každý přebere sám.

V létě roku 1053 ses poprvé zúčastnil velké družinové výpravy. Měl jsi první skutečnou příležitost předvést se jako válečník a ukázat, co ses u mistrů svého oboru naučil. Pokus se zhodnotit váhu své role na celkovém obrazu společenstva. Pohovoř i o některých světlých okamžicích, které ti utkvěly z této strastiplné cesty v paměti a ve kterých jsi třeba figuroval osobně.

Samozřejmě svoji první velkou výpravu s Nurnskými jsem kvitoval s velkým očekáváním a těšil jsem se na ni. Bohům žel jsem se u žádného mistra válečníka neškolic, tak jediný školení, který jsem měl, bylo, že jsem se svým mečem, který jsem si nechal kovat u kováře v... no... v Rubanicích, jsem se sám školic a nabýval jsem vědomosti, který mi řekl ostatní družiníci. Například od Hareze, který byl válečník a byl stejně rasy jako já a naučil mě plno důležitých věcí, který on se naučil od svých mistrů. No, kterak bych zhodnotil svou roli na celkovém obrazu společenstva? Snažil jsem se být platným členem družiny jak to šlo. Samozřejmě mé zkušenosti se nemohly rovnat velkým válečníkům, o kterých jsem slyšel, nebo který v družině byli, to je samozřejmě jasné, ale v tu chvíli jsem si říkal, že na konci dobrodružství půjdu také k mistrům a zaplatím si výuku, abych mohl se v tomto oboru zdokonalit, neb vlastně v tu chvíli se mi začínal plnit můj dětský sen. Samozřejmě, že v tu chvíli vlastně jsem... v tuto chvíli jsem se začal tvářit v tvář setkávat s osudem válečníka. Do této doby jsem si vlastně pouze idealizoval a měl jsem ještě v paměti živé vzpomínky na mého bratra, který byl starší než já a který byl vždycky vůdcem nějaké bandy, kterou jsme v Trkanech měli. Najednou já jsem byl mezi pravými válečníky a snažil jsem se také být platný, pokud soupeř na první pohled... pokud jsem narazil na stejně silného soupeře. Například se mi vrylo do paměti, když jel Ebel'ghuub na svém vozíku a okolo něj byl dav skřetů a já jsem mohl svým mečem těmto skřetům odplatit to, co jsem odjakživa od smrti svého bratra v sobě dusil. V tuto chvíli jsem věděl, že jsem udělal dobře, když jsem odešel od rolničiny, která mně mimochodem teda nešla, a šel

jsem dělat... Šel jsem na dobrodružství.

Byl jsi jediným z členů společenstva, který projevil upřímnou lítost nad ztrátou druhá ve zbraní. To ostatně dokládá Tryzna nad mrtvým tělem Harezovým. Co si myslíš o netečnosti ke smrti či absenci ryziho přátelství mezi Nurnskými a jaký je tvůj názor na to, zda má být pro takový cit v srdci dobrodruha místo?

Jak jsem již řekl, Harez byl vlastně první válečník stejné rasy, jaké jsem byl já, a nevím, jestli to mohu tak říct, ale myslím si že podobného smýšlení, jako jsem měl já, a vlastně první, který mě učil mým válečnickým kouskům. V tuto chvíli, když vlastně Harez zemřel, mé srdce to naplnilo prostou lítostí. Proto jsem později také napsal v podstatě svou první báseň, která se jmenovala Tryzna nad mrtvým tělem Harezovým. Co si myslím o smrti k netečnosti... co si myslím o netečnosti ke smrti? Je mi to líto, protože pokud... myslím si, že právě mezi válečníky musí být důvěra a pevné pouto, protože pokud s někým jdete v první linii, tak váš život je vlastně závislý na jeho a jeho je závislý na vašem. Pokud on udělá chybu a nebo uteče z boje, doplatíte na to vy a naopak. Myslím si právě, že válečníci musí... právě mezi válečníky vznikají přátelství ve zbraní.

Ze spárů ellielského kamene jsi vyvázl doslova s holým životem. Jak na tebe zapůsobilo rozčarování, žeš nedostal od vůdce v podstatě žádné podíly z kořisti? Popř. myslíš si, že to bylo vzhledem k tvé osobě spravedlivé?

Abych řekl pravdu, tato událost mě docela zaskočila a změnila můj vztah k plno členům družiny. Na jedné straně k vůdci, který mi nejdřív odpočítal pětset zlatých. Za chvíli, když já jsem si je uložil do svého měšce, je chtěl zase vrátit a řekl, ať si vydobydu co mi kdo dá. V tuto chvíli si myslím, že vůdce měl říct rozhodné slovo a říci, kolik který dobrodruh dostal, pak podle toho mi má dát nějaký podíl. Druhý, co mě zamrzelo, byla například slova Wulpin, která až jsem jí celou dobu vedl jejího psa a věřte nebylo to jednoduché o poslední skývu chleba, kterou člověk někde najde, se s ním dělit, řekla že mi nedá vůbec nic. Na druhou stranu mě ale plno jiných dobrodruhů potěšilo. Například Dyni, který mi bez řečí dal velkou částku v tu chvíli pro mě, ale například i Vrána, který z toho mála, co mi dal, mi dal pro něj velkou částku. V tuhle chvíli bych opravdu nerad vyjmenovával všechny členy družiny, abych

náhodou na někoho nezapomněl. Každý ví, jak se v tuto chvíli choval. Já jenom si myslím, že ve chvíli, kdy zemřel Harez, jsem se snažil být platným členem družiny a bojoval jsem ze všech sil, jak ostatně mohou lidé vyčíst z toho, že jsem také zahynul. Ovšem lidem, který mi alespoň trochu projevíli vděčnost, že jsem toto udělal, děkuji. Rád bych jenom na závěr řekl slova mého otce (Rabiňák vytahuje zmuchlaný pergamen a recituje): „Vděční umějí být pouze silní. Slaboch si myslí, že ho pocit vděčnosti svazuje a stává se tudíž nevďěčníkem“.

Jsou lidé, kteří tvrdí, že na území obce provozuješ žebrotu a vyděračství. Uvedu příklad nátlaku, kdy jsi panu Rebledovi vyhrožoval, že když ti nedá almužnu, nevyraziš na výpravu a budeš se raději věnovat okopávání jahodového pole. Jak vidíš tuto nepěknou nálepku své osoby?

Nerad bych, abych každou otázku začínal ohrazením se proti ní, ale v žádném případě jsem nikdy neprovozoval žebrotu ani vyděračství. A myslím si, že i když jsem byl v Trkanech, každého jsem pohostil a nikdy jsem nikoho nevydíral. To že nemohu jít dobrodružství s lidma, kterým nevěřím, si myslím, že je každému jasné, a velice jsem si ulevil, když v příštím dobrodružství pan Rebled nebyl opět vůdcem, protože kdyby... velice... v příštím dobrodružství mě velice mile překvapilo, že byl vůdcem... že se vůdcem právě stal pan Dyni a tečka. Nemyslím si, že dobrodruzi dostávají almužnu, dobrodruzi vyražejí na dobrodružství proto, aby dostali podíl z kořisti, jak... jakou měli na něm účast, tak jak stanoví spravedlivý vůdce. Pokud se, bohům žel, toto nestane, pak si myslím, že je právo každého dobrodruha se podle toho zařídit. Nevidím na tom žádnou nepěknou nálepku jakékoliv osoby.

K obrazu tvé osoby dnes neodmyslitelně patří dvě šavle Drtinosky. Je známo, že i když ti fakticky nikdy nepatřily, vždy sis na ně naproti všem družinovým zvyklostem činil nárok. Máš k těmto zbraním nějaký zvláštní vztah, popř. jak chceš docílit, abys byl jejich právoplatným majitelem?

Samozřejmě, už ani nevím proč, ale od myšlenky, že se někdy stanu někdy dobrodruhem mě vždy lákalo, že budu bojovat širokým mečem... mečem bastardem, ale když jsem začal bojovat těmito šavlemi, už nevím ani proč, nežím mi přirostly k

srdci, aniž mám nějaký dobrý vztah k magii, která se v nich ukrývá. Bojuje se mi s nima nějak lépe. Samozřejmě, že v mém prvním dobrodružství mi... úplně prvním dobrodružství mi byly tyto šavle zapůjčeny a vzhledem k tomu, že sem nestihl dražbu, tak samozřejmě že jsem tyhle zbraně nikdy vydražit nemohl. V dnešní době jsem rád, že mohu s těmihle šavlemi Drtinoskami bojovat, který mi teda zapůjčil pan Yall Lebred... Yall Lebred... no prostě Rebred...Re...Rebled, Rebled a byl bych rád, kdybych je mohl od něj někdy koupit. Samozřejmě, že pokud mi je prodá, záleží čistě na něm.

O tvé osobě se traduje, že ve společenstvu zastáváš nepsaný post tzv. družinového kata, tedy dělaš jakousi špinavou práci za jiné. Vykonáváš popravy na zajatcích Nurnskými odsouzenými k propadnutí hrdlem. Myslíš si, že to je post lichotivý, a co na to říká tvé svědomí?

Vím, tvá otázka naráží na popravu, kterou jsem vykonal na... jak se menoval?... na... ne králi...na onom poslovi. Je pravda, že já jsem ten, který se této popravy ujal. A také je pravda, že mi za to byla panem Rebledem slíbena odměna, kterou jsem nedostal. Ale pokud se toto děje se svolením celé družiny a přihlížením celé družiny, nemyslím si, že já jsem ten nejhorší, který o své vůli někoho popravuje. Samozřejmě mé svědomí s pravou... s popravou nebo se zabítím nepřitele, který se nemůže bránit, moc nesouhlasí.

Rabiňák Švácnul je jméno, které je doslova předurčením výtečného válečníka. Co si tedy slibuješ od budoucnosti? Jaké jsou tvé plány a představy o cestě, po které kráčíš za slávou a bohatstvím?

Samozřejmě, že nejen jméno dělá výtečného válečníka, když jsem byl mladší, tak jsem obdivoval jméno svého bratra, neboť Rajmundova družina v tu chvíli mi připadala jako to, co je nejlepší. Každopádně nerad bych svému jménu, coby válečník, udělal ostudu. Co si slibuju od budoucnosti? V první řadě chci jako každý jiný Nurnský přežít. Potom rád bych se stal liscannorským občanem, právoplatným. Za utržené peníze na dobrodružství si pořídím nějaký barák, kam bych se mohl vracet a kde bych mohl přespávat, budu-li se učit novým válečnickým kouskům u mistrů, a samozřejmě kde bych mohl pořádat pitky podobné té, jakou jsem udělal v Trkanech. No, a představy o cestě po které kráčím

za slávou a bohatstvím? Představuji si, že, jak jsem již řekl, že bohatství a sláva mě jméno nemine.

Pod čarou

Vzhledem k tomu, že obchod U Moskyta úspěšně prosperuje, rozhodla jsem se, že část vydělaných peněz věnuji pro obecní účely.

3.000 zl. Liscannorské obecné škole
500 zl. na oslavu příchodu nového roku
1.000 zl. na rekonstrukci hřbitova
500 zl. Hospodě U hrocha na opravu lokálu

Podepsána Attrien Moskytová

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*